

PR(A)VA BESEDA

OŠ Franceta Bevka Ljubljana

16. številka

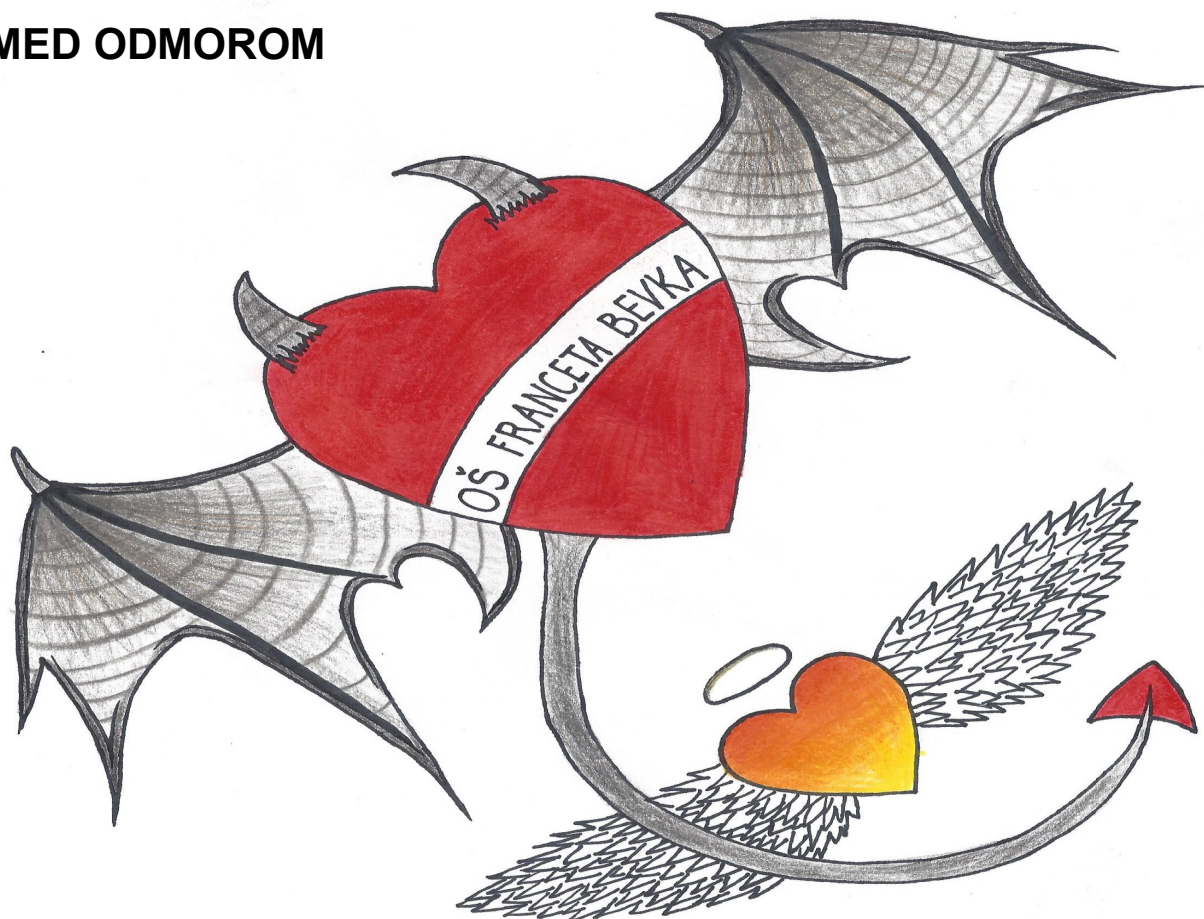
februar 2017

ZA DEKLETA IN FANTE

INTERVJU

POTOPIS

MED ODMOROM

IZPOD PERESA

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

KRIŽANKE

IN ŠE MNOGO VEČ ...

Narisala: Varja Turk, 8. a

UVODNIK

Dragi bralci in bralke Pr(a)ve besede!

Približujemo se zimskim počitnicam. In ker novinarji šolskega časopisa vemo, da nam je med počitnicami včasih dolgčas, smo vam pripravili odličen način za krajšanje prostega časa. Bevkovci smo bili v letošnjem letu že zelo pridni. Osvojili smo kar nekaj nagrad, pripravili smo že dve predstavi in še jih načrtujemo za v prihodnje, tudi na športnem področju smo se zelo potrudili. Tudi novinarji smo v tem letu zelo dejavni. Pripravili smo vam kar veliko zanimivega. Izvedeli boste nekaj o zanimivih športih, o živalih in nekaj tudi o umetnosti. Upamo, da boste uživali ob branju revije in ob skodelici vroče čokolade.

Vesna Đukić, glavna urednica

Vsebina

Pod šolskim drobnogledom 3–8

Intervju 9-12

Za dekleta in fante 13-21

Potujemo 22-23

Izpod peresa 24-41

Med odmorom 42-47

Strip 48

Naša ekipa:

Izbirni predmet Šolsko novinarstvo

Mentor: Bojan Maričič

Uredniški odbor:

Glavni urednik: Vesna Đukić

Pomočnik glavnega urednika: David Sedmak

Novinarji: Vit Mekiš, Taja Petrovič, Lara Umek, Sara Osolnik, Veron Bilali

Ilustracije in slike: učenci pod mentorstvom učiteljic razredne stopnje in učiteljice Petre Novak Trobentar

Fotografija: Bojan Maričič

Za tisk in vezavo se zahvaljujemo podjetju Družina d. o. o.

**Osnovna šola
Franceta Bevka Ljubljana**
Ulica Pohorskega bataljona I
Ljubljana

Tel. št.:
(01) 568 70 10

Faks:
(01) 568 23 23

E-pošta: Najdete nas lahko na spletu!
<http://www.francebevkn.net>

TRDNO STOJ! SPREGOVORI!

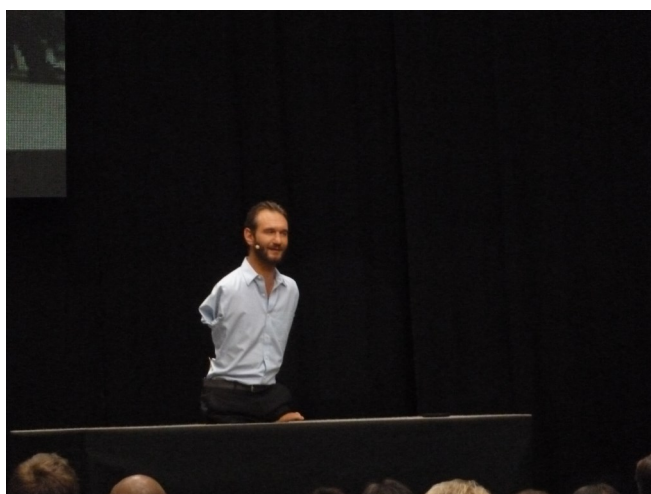
V sredo, 28. 9. 2016, smo se nekateri učenci devetih razredov skupaj z učiteljico Jano Kebler Zaletel udeležili prireditve Trdno stoj! Spregovori!

Že ob 6.10 smo se z ljubljanske železniške postaje odpeljali v Koper. Pot je bila dolga, a zabavna. Ob 10.30 smo vstopili v dvorano Bonifika, kjer je sledilo predavanje o medvrstniškem nasilju. Po uvodni besedi slovenskih športnikov, pevca Zlatka, predsednika države in ministrice za šolstvo nam je predaval Nick Vujicic, Avstralec srbskih korenin, ki se je rodil brez rok in

nog. Vse udeležence prireditve (polno dvorano Bonifika, ki je sprejela 3000 učencev in dijakov) in gledalce pred televizijskimi zasloni je nagovoril z velikim spoštovanjem. Podal nam je veliko stvari v premislek, nasilneže je pozval, naj prenehajo z nasiljem, obenem nam je svetoval, kako preprečiti nadvlado nekoga nad nami. Pozval nas je tudi, da svoje težave zaupamo komu, ki nas je pripravljen poslušati. Vsekakor nam je vlil upanje za prihodnost in nas poučil o vrednotah medsebojnega spoštovanja. Predvsem pa nas je prežeh njegov optimizem in pozitiven pogled na svet.

Predavanje je bilo odlično. Svetujem vam, da si prireditve ogledate na Youtube strani. Na koncu pa še prošnja: »Stopite skupaj, ustavimo nasilje, zakaj vsaka žrtev je preveč, če pa si ti med njimi, o tem spregovori. Zagotovo boš našel nekoga, ki ti bo prisluhnil. Skupaj zmoremo več, lahko premagamo vse, tudi nemogoče.«

Mana Veljkovič Hirsch, 9. a

MALI IN VELIKI ATLETSKI ŠOLSKI POKAL

V torek, 27. 9. 2016, je na atletskem stadionu ŽAK potekalo šolsko atletsko tekmovanje. Kljub temu da je tekmovanje potekalo v popoldanskem času, je našo šolo zastopalo kar 35 učencev in učenk od 6. do 9. razreda. Tekmovali so v skoraj vseh atletskih disciplinah in bili pri tem zelo uspešni.

Najbolje so se odrezali:

Perpar Maja, 6. b, skok v daljavo – **1. mesto**

Mia Lehmann, 6. b, tek na 60 m – **1. mesto**

Vita Bergant, 9. b, tek na 300 m – **1. mesto**

Nace Geršak, 9. b, tek na 60 m – **2. mesto**

Neva Accetto Vranac, Vita Bergant, Mana Veljkovič Hirsch in Iza Križaj, štafeta – **2. mesto**

Na tekmovanju so nastopali še:

Lia Gec, Kaja Kampjut, Maša Kampjut, Maja Šinkovec, Taja Petrovič, Ana Kerševan, Manca Kavčič, Hana Huth Lukšič, Lara Majerle, Katja Novak, Tanaja Petrovič, Aneja Petrovič, Žiga Ferjančič, Anže Svit Požgaj, Gazdič Tin, Furlan Tija, Kristina Hrast, Janže Križaj, Žiga Kralj, Anže Anžur, Martin Šprogar Perko, Matic Jontez, Viktor Mal Zupančič, Nejc Heric, Anže Marjan Gorenc.

Vsem iskrene čestitke! **Jana Kebler Zaletel**

21. LJUBLJANSKI MARATON

V soboto, 29. 10. 2016, je v centru Ljubljane potekal osnovnošolski Ljubljanski maraton. Največje tekaške prireditve v Sloveniji se je udeležilo tudi 53 naših učencev in učenk od 1. do 9. razreda. Učiteljici Mojca in Jana sta učence pričakali pred startom na Kongresnem trgu in jim zaželeli uspešen tek. Da so ju učenci v ciljnem prostoru hitreje našli, sta imeli veliko tablo z napisom naše šole. Nad tablo pa je bilo pripetih tudi 5 helijevidnih baloni.

Najmlajši učenci in učenke so tekli na 600 m dolgi progi, učenci in učenke od 3. do 5. razreda 1600 m, starejši pa so se pomerili na 2000 m dolgi progi. Vsi so prišli na cilj zadovoljni in nasmejani. Za spomin na Ljubljanski maraton so učenci dobili spominske majice in medalje. Športno in pričakovanja polno vzdušje pa je vsem polepšalo tudi sonce, ki se je prikazalo nekaj minut pred začetkom samega teka.

Jana Kebler Zaletel

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

Naslednji dan sta se v teku preizkusili tudi naši dve učiteljici. Učiteljica nemščine Anja je pretekla 42 km, učiteljica športa Jana pa 21 km dolgo progo. Obe sta dosegli svoj cilj. Preteči progo in pri tem tudi uživati.

Jana Kebler Zaletel

Čestitamo obema učiteljicama! Bravo!

ŠOLSKO ODBOJKARSKO TEKMOVANJE

V četrtek, 17. 11. 2016, je v naši telovadnici potekalo šolsko odbojgarsko tekmovanje za starejše učenke. Naše odbojkarice so se pomerile z učenkami iz OŠ Zadobrova. Tekma je bila zelo napeta, saj sta bili obe ekipi zelo izenačeni. Na koncu so z rezultatom 2:0 (25:20, 25:23) slavile naše učenke in se uvrstile v finale 2. lige. Vzdušje na tekmi so popestrili naši učenci 4. in 5. razreda, saj so ves čas glasno navijali in spodbujali naše odbojkarice.

ODBOJKA, STAREJŠE UČENKE

Finale, II. liga

Učenke sedmega, osmega in devetega razreda smo se v ponedeljek, 5. 12. 2016, odpravile na OŠ Alojzija Šuštarja, kjer smo zastopale našo šolo v odbojki. Igrale smo dve tekmi. Eno tekmo proti OŠ Polje, drugo pa proti OŠ Alojzija Šuštarja. V obeh tekmah smo bile zelo izenačene. Igrale smo kar tri sete. Prvo tekmo smo zmagale, drugo pa na žalost izgubile, a smo se borile do konca, saj smo igrale tri sete in še na dve razliki. Dosegle smo drugo mesto. S ponosom in z malo grenkobe smo se odpravile domov, kjer smo ravnateljici predale naše priznanje.

Vesna Đukić

PLANINSKI IZLET NA MRZLICO

Naš drugi planinski izlet smo zaradi napovedanega slabega vremena morali prestaviti. Namesto na Martuljske slapove smo se odpravili na zasavski konec Slovenije. Naš novi cilj je bil 1122 m visok vrh Mrzlica. Na oblačno soboto, 15. 10. 2016, smo se s petindvajsetimi mladimi planinci optimistično odpeljali proti Zasavju, kjer nas (vsaj tako smo upali) dež ne bo našel.

Z avtobusom smo se pripeljali do prelaza Podmeja, kjer so nas že čakali planinci z OŠ Milana Šuštaršiča in OŠ Sostro. Že preden smo krenili na pot, smo se morali preobleči v pelerine in odpreti dežnike, saj nas je dež pozdravil že na začetku našega pohoda.

Pot na Mrzlico je bila lahka, nezahtevna. Večina časa smo hodili po gozdni, mak-

damski cesti. Tako tudi tisti najmlajši niso imeli težav in so pridno hodili za drugimi. Po eni uri in štiridesetih minutah hoje smo prišli do Planinske kočice pod Mrzlico (1093 m), kjer smo se pogreli, preoblekli v suha oblačila, popili čaj in pojedli malico. Ko je prenehalo deževati, smo se odločili, da bomo kljub vsemu osvojili naš cilj in se odpravili na vrh Mrzlice.

Muhasto vreme nam sobotnega izleta ni pokvarilo. Vesela sem, da se je tega izleta udeležilo veliko mladih, veselih, zadovoljnih in zares pravih planincev.

Jana Kebler Zaletel

MOZIRSKA KOČA NA GOLTEH

Za nami je že tretji izlet planinskega krožka. Tudi tokrat nam je vreme pokvarilo načrte, saj smo morali spremeniti datum in cilj našega izleta. Lepo vreme smo iskali na vzhodu Slovenije in ga našli na Mozirski koči na Golteh.

V nedeljo, 20. 11. 2016, smo se ob 8. uri izpred šole odpravili proti Štajerski. Po dobri uri vožnje smo prišli v lepo vasico Šmihel, kjer so nas že čakali planinci iz OŠ Milana Šuštaršiča in OŠ Sostro. 103 planinci in 9 mentorjev in planinskih vodnikov je pričelo s hojo v megli. Nekaj metrov višje se je megla razkadila in kmalu nas je pozdravilo sonce, ki nas je spremljalo ves čas. Pot je bila lahka, nezahtevna. Večino poti smo hodili po lepi, urejeni gozdi poti, ki nas je po dveh urah hoje pripeljala do

koče. Tam nas je pričakal oskrbnik in nam s kitaro v roki zaželel prijetno dobrodošlico. Na vrhu je čas zelo hitro minil in kmalu smo se morali po isti poti odpraviti nazaj proti avtobusu.

Sonce, narava, dobra družba, smeh in dobra volja. To so besede, ki lahko opišejo čudovit nedeljski dan, ki smo ga preživeli z našimi mladimi planinci.

Mentorica planinskega krožka: Jana Kebler Zaletel

PO DOLENJSKI

V ponedeljek 22. 9. 2016 smo se devetošolci odpravili na Dolenjsko. Odhod je bil ob 8. uri.

Najprej smo šli na Bogenšperk, kjer smo si ogledali grad in poslušali razlago o Janezu Valvazorju. Kasneje smo se napotili v Stično, kjer smo si ogledali samostan in poslušali, kako živijo meni. Ogledali smo si make-to Stične ter Stiški rokopis. Kasneje smo se napotili v Muljavo, kjer smo si ogledali rojstno hišo Josipa Jurčiča. Josip je študiral na Dunaju. Preživljal se je kot domači učitelj in kot urednik. Napisal je prvi slovenski roman Deseti brat. Znane Jurčičeve povesti so tudi Rokovnjači, Hči mestnega sodnika in Sosedov sin. Zelo znana je njegova humoreska Kozlovska sodba v Višnji Gori.

Naša zadnja postaja je bila Rašica, kjer smo si ogledali rojstno hišo Primoža Trubarja. Izvedeli smo veliko o Trubarju in nastanku prve slovenske knjige.

Veron Bilali, 9. b

KOFCE

Osmi razredi smo se 20. 9. 2016 odpravili na Kofce. Pot se je zelo vlekla, še posebej, ker je bilo jutro megleno. A to nas ni ustavilo, da bi bili dobre volje.

Avtobus nas je pripeljal ob vznožje Kofc. Bili smo presenečeni, ko smo izstopili iz avtobusa, saj je bilo vreme sončno, ampak temperature pa nam niso prizanesle. Nato smo se odpravili, pot se je vzpenjala. Ker smo se zabavali, tega sploh nismo opazili. Na vrhu Kofc je bila kočica. Tam smo se preoblekli, pomalicali, si odpočili in si nabrali novih moči. Pot nazaj je šla kar hitro, saj nam ni bilo več treba hoditi v hrib. Ko smo prispeli v dolino, smo vsi začeli skakati od veselja, ker smo bili veseli, da je muk konec. Na avtobusu smo bili vsi zelo dobre volje, a hkrati tudi zelo utrujeni. V šoli smo odšli na kosilo in tako je bilo dneva konec.

Na Kofcah smo se vsi imeli zelo lepo tudi zaradi tega, ker nismo imeli pouka. Tudi tisti, ki ne mara-

Vesna Đukić, 8. a

jo hoditi v hribe, so bili na koncu dneva navdušeni.

MALA PLANINA

V četrtek, 22. 9. 2016, smo se ob 8.00 z avtobusom odpeljali ob vznožje Male planine. Tam smo parkirali zraven gostilne Kranjski rak. Najprej smo šli po cesti, nato smo se začeli vzpenjati po gozdni potki. Hodili smo in se pogovarjali. Kar naenkrat pa so tisti, ki so bili med zadnjimi, in tudi naši dve razredničarki začeli kričati. Midve in prijateljice smo bile spredaj z učiteljem Bogdanom. Ugotovili smo, da je nekdo stopil na osje gnezdo, ki je bilo na potki. Kar nekaj učencev so popikale ose. Zelo jih je bolelo, zato je ena od učiteljic predlagala naj si dajo na mesto pika kamen, saj je bil ta mrzel, da bi lahko umiril bolečino. Nekoga pa je osa pičila v vrat. Potlej ko smo zbežali od os, smo v miru hodili, dokler nismo malo zašli s poti, a hitro smo ugotovili, da to ni prava pot in smo odšli nazaj. Ko smo prišli na pravo pot, smo hodili in nehali spraševati, če je to prava pot. Potlej smo brez težav odšli na vrh. A pred vrhom smo se še ustavili na Planini in malo pomalicali. Nato smo šli do Jarškega doma. V okolici so bile krave in še druge kočice. Tam smo lahko spet jedli. Tisti, ki so hoteli, si so lahko šli kupiti hrano in pijačo. Večinoma smo jedli sladkarije in sendviče. Zraven je bil pes čuvaj. Učiteljici sta rekli, naj ga pustimo pri miru, da nas ne bo napadel. Bilo je zelo mrzlo, zato smo se lahko šli v kočico pogret, saj je bila tam topla peč. Kupili smo lahko tudi lepe spominke. Potem smo odšli dol v dolino, kjer smo pustili avtobus, in se odpeljali proti šoli na slatno kosilo.

Taja Petrovič, Lara Umek, 7. a

Gledališče

Kaj je gledališče? To je prostor, kjer nam igralci odigrajo življenje na tak ali drugačen način. To je prostor, kjer nam igralci sporočijo nekaj, kjer včasih zajokamo in kjer v likih včasih najdemo sebe. Je vse na enem mestu. V starih časih je bilo gledališče zelo cenjeno in so si ga lahko privoščili le bogatejši ljudje. A v zadnjem času ljudje več hodijo v nakupovalna središča in ne cenijo več toliko gledališča, a to ne velja za našo šolo. Naša šola se zelo trudi, da bi ohranila pomen gledališča, zato organizira predstave ter se udeležuje različnih prireditev.

Gledališki krožek je skupina učencev, ki to dejavnost doživljajo zelo različno. Zame je to nekaj, v čemer se lahko osebno izrazim, pokažem kaj znam, ne da bi me bilo strah in sram. Vsi udeleženci pa se učimo skupnega sodelovanja in sklepamo nova prijateljstva ... Naš krožek vsako leto pripravi veliko predstav, za katere se zelo potruji in v njih vложи svoj čas in svoje srce. V šoli imamo dva gledališka krožka. Eden za mlajše učence, pod vodstvom mentorice Mojce Planinc, in eden za starejše učence, pod vodstvom mentorice Helene Pogorelec Škerlep. V preteklih letih je šola odigrala kar nekaj predstav, kot npr. Slovenija moja dežela, Čarovnik iz Oza, Pekarna Miš Maš, Mojca Pokrajculja z napako, Zasenčeno sonce, Obuti Maček.

Lani je učiteljica Mojca Planinc prišla na idejo, da bi imeli na naši šoli Gledališki maraton. Gre za en dan v šolskem letu, ko čez cel dan potekajo predstave. Tako je v preteklem letu naša šola odigrala dve predstavi, OŠ Danile Kumar je odigrala svoj muzikal, obiskali pa so nas tudi starejši občani ter slepa igralka Alenka Pavšek. Pokazala nam je, da v življenju ni ovir, ko si nekaj zares želiš.

Učenci mlajšega gledališkega krožka, v katerega je vpisano veliko število učencev nižje stopnje je lani uprizorilo predstavo Pekarna Miš Maš. S to predstavo so šolo predstavljali v dvorani Španskih borcev in Pionirskem domu. Kljub temu, da je delo z velikim številom članov mnogo težje, pa tega pri uprizoritvah predstave ni bilo moč čutiti, saj so se učenci in učiteljica res potrudili, da bi bila predstava dobra. Učenci starejšega gledališkega krožka pa so lani uprizorili dramo Zasenčeno sonce. Predstava je bila zahtevna, zato smo v njo vložili veliko časa, a je bila na koncu uprizoritev v Pionirskem domu res odlična in je izpostavila bistveno sporočilo zgodbe.

Letos smo gledališniki stopili v akcijo od prvega dneva šole. In verjemite mi, da se vam obeta kar nekaj dobrih predstav. Poleg tega smo se učenci starejšega gledališkega krožka preskusili v pisanju zgodbe. Učenci mlajšega gledališkega krožka pa bodo svoj izbor pravljic malo posodobili ter razkrili njihovo resnično ozadje. Če ne veste, o čem pišem, nič hudega. Kmalu boste izvedeli vse! In končno, tudi letos se nam obeta gledališki maraton, ki bo še boljši.

GLEDALIŠČE JE MOJA STRAST ŽE OD NEKDAJ

Najbrž poznate učiteljico Mojco Planinc. Če je ne poznate, pa smo prepričani, da ste si že ogledali kakšno njeno izvrstno gledališko predstavo na našem šolskem odru.

1. Kdaj ste se prvič v življenju srečali z gledališčem?

Z gledališčem sem se prvič srečala že kot zelo majhna. Mama me je velikokrat peljala v Lutkovno gledališče. Potem pa me je to zanimalo še naprej in sem tudi v osnovni šoli obiskovala dramsko skupino. Na Gimnaziji Ljubljana, ki ima danes tudi razrede Umetniške gimnazije, smo se že takrat zelo trudili, da bi to nekoč postala umetniška gimnazija. Hodila sem tudi na gledališke taborje. V bistvu sem se trudila udeleževati vsega, kar je bilo povezano z igranjem in gledališčem.

2. Kaj vam je najljubša stvar, ko ustvarjate predstavo?

Najljubše mi je pogledati dokončano predstavo. Uživam v vsakem trenutku predstave, ker je vsak trenutek drugačen. Vsaka predstava je drugačna, vsaka pa je posebna na svoj način. Obožujem, ko vidim, kako otroci uživajo na odru.

3. Zakaj ste se odločili, da bi vodili gledališki krožek?

Kot sem že omenila, gledališče je moja strast že od nekdaj. S tem se ukvarjam že celo življenje in zdaj svojo strast in svoje izkušnje lahko delim z drugimi. Rada bi drugim pokazala, da je gledališče vse okoli nas, od zjutraj, ko vstaneš, do zvečer, ko se uležeš. Vsak igra v življenju neko svojo vlogo.

4. Kaj vam je v gledališkem krožku v največje veselje in kaj v breme?

V veselje mi je, ko vidim, kako se učenci v gledališkem krožku vsako leto izboljšujejo, postajajo boljši igralci. Kar bi v gledališkem krožku mogoče še spremenila je to, da bi se učenci od trenutka, ko stopijo v učilnico, umirili in razmišljali o predstavi ter začeli vaditi. Pogosto moram na začetku kar nekaj časa nameniti disciplini.

5. Kako izberete dramsko besedilo za šolsko predstavo?

Najprej pogledam, kakšna je skupinska dinamika, kakšni so otroci v skupini. Po navadi imam velike težave zaradi tega, ker je v skupini veliko otrok. Drugače pa se trudim, da z improvizacijo naredimo predstavo po svoje, pri tem pa upoštevam, kar je učencem všeč.

6. Kaj se vam zdi, da je treba v gledališkem krožku še spremeniti?

Ne vem, težko vprašanje, če bi poslušala, kar mi drugi govorijo, bi verjetno morali delati še več na improvizaciji. A kaj, ko gledališče ni samo to, je še veliko več. Če mene vprašate, bi morali imeti veliko več vaj za dihanje, za ogrevanje govoril in tudi vaje za sam govor.

7. Vaša najljubša predstava v šoli in zakaj?

Vse predstave so mi dobre, vsaka na svoj način. Če bi morala izbirati, bi verjetno izbrala Pekarno Miš Maš. Sama sem jo kot otrok oboževala.

8. Kaj je potrebno, da nastane dobra predstava?

Čim več časa preživeti s soigralci. Skupina se mora dobro spoznati. Ni potrebno, da se skupina med sabo dobro razume, samo poznati se mora.

9. Lani je naša šola organizirala gledališki maraton. Vi ste bila pobudnica tega projekta. Od kod vam ideja za gledališki maraton?

V bistvu res ne vem, kar naenkrat sem prišla na to idejo in jo predstavila ravnateljici.

10. Ali ste si kdaj želeli postala igralka?

Da, v osnovni šoli in do drugega letnika srednje zelo, potem pa mi je ta želja mogoče malo popustila. Verjetno tudi zaradi tega, ker sem se nekoč udeležila gledališkega tabora, na katerem sem si v bistvu le še potrdila, da gledališče ni samo to, da si igralec, ampak je še marsikaj drugega.

11. Vaša najljubša slovenska igralka?

V bistvu je nimam, ker so vse zelo dobre. Če bi omenila katerokoli, bi utegnila neko drugo užaliti. Zdi se mi, da sem v vsakem obdobju svojega življenja imela drugo najljubšo igralko.

Spraševala: Vesna Đukić, 8. a

Vedno je težko napisati dobro pesem

Andrej Rozman Roza je igralec, pesnik, režiser, prevajalec in še mnogo več. Meseca decembra je obiskal našo šolo in nam popestril decembrsko vzdušje. Uživali smo v duhoviti predstavitvi verzov o povodnem možu in Urški, lovcu in drugih književnih osebah.

1. Vemo, da ste bili eden izmed začetnikov uličnega gledališča pri nas. Kar nekaj časa ste v 80-ih bili vodja Gledališča Ane Monroe? A nam lahko nekaj poveste o začetkih uličnega gle-

dališča pri nas?

Odločili smo se, da bomo imeli ulično gledališče. Želeli smo si delati nekaj, kar nam bo v veselje. Zbrala se je skupina ljudi, ki ni imela nobenih izkušenj z gledališčem, a jih je to veselilo. Dolgo smo se trudili, da smo ustvarili svojo predstavo. Hkrati so nam zelo nagajali organi reda in miru, ko smo želeli pridobiti dovoljenje za ulično uprizoritev. Zato smo začeli vabiti tuja ulična gledališča in ta vrsta gledališča se je lepo razvila. Vsaka predstava je bila boljša. Potem so se s tem začeli ukvarjati drugi, danes se jih vse več ukvarja s tem.

2. Tudi delo novinarja Vam ni neznano, saj ste bili v srednji šoli urednik šolskega glasila. Kaj ste objavljali v tem glasilu?

Objavljal sem pesmi in prozo gimnazijcev in gimnazijk. Nisem objavil nobene svoje pesmi, ki bi se rimala. Sosed mi je stalno težil z nekimi soneti, a sam se s tem nisem ukvarjal. V glasilu so objavljali nekateri, ki se s pisanjem dandanes preživljajo. Bojan Gorenc in Matjaž Počivalšek sta delala likovno opremo, oba sta danes priznana likovnika. Brane Mozetič je svetovno najbolj znan pesnik, ki je objavljajal v tistem glasilu. Šubičeva gimnazija je bila v tistem času elitna gimnazija, ker je imela med drugim tudi latinščino.

3. Ali ste v otroštvu radi brali? Katere so Vaše najljubše knjige iz otroštva?

Najljubši sta mi Pika Nogavička pa Mala čarovnica od Preuslerja. Naredil sem že obe predelavi za gledališče. To sta mi najljubši zgodbi, ki sta izšli v istem času. Takrat sem bil bolan, ko sem to bral. Nisem namreč rad bral. Kar me je zanimalo, sem bral. Ko sem imel zlatenico, bolan sem bil tri mesece, sem obe knjigi prebral večkrat. Všeč mi je bila junakinja, ki rešuje svet z nadnaravno močjo. Obe sta povezani z drugo svetovno vojno, kar ni naključje. Pika Nogavička je nastala sredi vojne kot odpor proti vojni.

4. Kdaj ste zapisali svoje prve verze?

Ko sem bil star osem let, sem pisal take partizanske pesmi. Ko sem bil majhen, smo peli partizanske pesmi, ko sem živel na Dolenjskem. Kasneje sem se preselil v Ljubljano.

5. Kako se lotite pisanja pesmi za otroke?

Usedem se pred računalnik, razmišljam in zapišem.

6. Znani ste po predelavi klasičnih slovenskih del. Najbolj znana nam je Prešernova Urška? Kako se lotite take predelave? (Ali imate v mislih še kakšno predelavo?)

Pri Urški konkretno me je Vita Mavrič prosila, da bi napisal besedilo za šanson (umetniška peta pesem). Zdelo se mi je, da bi se dalo nekaj napisati na tematiko Povo dnega moža. Jaz sem tak, da pišem na drug način kot zahteva šanson. Pesem se mi je razvlekla, da ni bila več za šanson. Njej sem napisal takrat nekaj drugega. Čas sem imel, saj so bile mrtvaške počitnice in smo bili na Cresu, zato sem imel veliko časa. Pišem, ko imam veliko časa. Takrat pišem na »izi«. Ko pa po naročilu, zdaj sem pisal nekaj za Ciciban, pa pogledam, ali imam že nekje kakšno idejo. Predelav sem naredil kar nekaj: Lepa Vida, Hlapec Jernej, Martin Krpan, Riba Faronika, Turjaška Rozamunda, Mejnik ...

7. Glavna značilnost vaših pesmi je humor. A je lažje napisati resno pesem ali humorno?

Vedno je težko napisati dobro pesem. Zmeraj me vleče k resnim in patetičnim temam, pa se resnosti izogibam. Na koncu obrnem tako, da ni več patetično, kolikor se da. Zdaj sem postal že obrtnik in delam iz izkušenj in znanja. Nekatere stvari naredim grozljivo hitro. Prevedel sem delo Peter-

Kušter – zelo priporočam – v SNG Gorica, kjer so naredili predstavo. Imel sem veliko srečo, kajti nisem imel časa. Vmes sem že nehal prevajati, ker so rekli, da ne bo predstave. Nazadnje sem prevedel in so besedilo uprizorili. Predstava je dobra, ne le zaradi mojega besedila, temveč zaradi gledališke ekipe, ki se je ujela in je mojstrsko odigrala. Nove generacije imajo nov pristop h gledališču – znajo peti in plesati. Starejši igralci tega niso znali. V Gorici so res izbrani. Sedaj delam družbeno-kritične pesmi. Dobro je tako pesem obrniti na humor. Dobro je, da je v resnih temah tudi smešno, saj je to življenje. Če gledate Hamleta, je Shakespeare tragičen ravno zaradi tega, ker je tudi smešen.

8. V PIL-u prebiramo pesmi, ki ste jih v sodelovanju z Narodno galerijo napisali na podlagi znanih slik slovenskih slikarjev. Kako je prišlo do te ideje, da napišete pesem za določeno sliko?

To so me povabili iz Narodne galerije. Prej so imeli že dve knjigi, eno je napisala Svetlana Makarovič (Gal v galeriji), potem pa je Boris A. Novak napisal o mitskih temah. Rekli so mi, da si izberem slike iz njihove zbirke. Potem pa me je še poklicala urednica PIL-a, če bi pisal za PIL. Zdela se mi idealna tema za otroke. Slike so pomembne za splošno izobrazbo. To je bil najlepši projekt v zadnjem času. Letos sem imel kar nekaj lepih projektov: Vodnika, slike iz galerije in Peter Kušter.

9. Ste prejemnik številnih nagrad, med drugim tudi nagrade Prešernovega sklada, Ježkove, Levstikove in Župančičeva nagrade. Kaj Vam pomenijo nagrade?

Občutek je dober. Če jih ne bi imel, bi me ljudje vedno spraševali o tem, da bi že moral dobiti nagrado. Nagrade so nekaj, kar ne dobi vsak, ki bi si jih zaslužili. To je zoprna reč. Če je ne dobiš, a si jo zaslužiš, se nato slabo počutiš. Nagrade so dobre, da se ne počutiš slabo.

10. Leta 2003 ste ustanovili Rozin teater. Katera vaša predstava je v tem času od nastanka vašega gledališča doživela največji odziv?

Imam repertoarno gledališče. Imam dve predstavi, ki sem jih naredil leta 2002. Za otroke Balon velikon, s katerim sem bil letos v Luksemburgu, kjer je močna slovenska prevajalska skupnost. Imel sem 200 gledalcev. Kabare simpozis sem tudi tega leta naredil za odrasle. Naredil sem neke vrste »the best off« točke. Igram ogromno nekih oseb in vmes menjavam lasulje. Gre za komercialno predstavo od vsega, kar sem delal že dvajset let. Pasijon de Prešeren igram decembra in februarja. Znam jo na pamet, da mi je v užitek. Letos sem naredil predstavo o Vodniku. Igrava z Alenko Tetičkovič. Na to predstavo veliko stavim. Trenutno imam deset predstav. Drugo leto bom naredil Kekca. Nekatere predstave ukinjam, nekatere ohranjam.

11. Kako ste dobili vzdevek Roza?

Bili smo štirje Andreji v razredu z različnimi priimki. Florjančič je bil Flora, jaz sem bil pa Roza. Potem je bilo tako, da je obstajal še en Andrej Rozman, ki je predstojnik za slovaščino na Filozofski fakulteti. Zdaj pa je začel še pesmi pisati, tako da me hvalijo. Neka kolegica mi je pisala po mailu, kako lepo sem napisal tisto pesem o otroštvu v Slovenj Gradcu. Jaz o tem ne vem nič. Dal sem si ta vzdevek tudi zaradi predrznosti.

Hvala za vaše odgovore. Želim Vam še naprej veliko uspeha v gledališču in na področju književnosti.

Spraševala: Vesna Đukić, 8. a

Ragbi

Predstavil vam bom ragbi. Originalno ime je rugby. Za ta šport sem se odločil, ker ga treniram tudi sam ter zdi se mi, da ga bi ga lahko treniral še marsikdo. Veliko ljudi meni, da je ragbi enak ameriškem nogometu, v resnici pa je veliko drugačnosti. Pri ragbiju se namreč ne nosi ščitnikov ter se žoga podaja nazaj. Pri ragbiju pridobiš veliko discipline, kondicije ter zvestobe do športa. Si del velikega športnega duha.

Ragbi izvira iz Anglije, iz šole, imenovane Rugby, v mestu Rugby. Leta 1823 je William Webb Ellis, učenec te šole, med nogometno tekmo prijel žogo in z njo začel teči ter jo na koncu igrišča za črto položil na tla.

<http://www.wsi.com/articles/what-the-nfl-can-learn-from-rugby-1442335267>

Osnovno pravilo je: Žoga ne sme naprej, podajaš lahko samo nazaj. Mogoče se zdi nesmiselno, ampak za to obstaja razlog. Bistvo igre je, da položiš žogo za nasprotnikovo črto in s tem pridobiš 5 točk svoji ekipi. Dodatni 2 točki pridobiš z zadetkom v gol, ki je v obliki črke H. Ragbi se igra v več različicah, najpogostejša je s 15 igralci, in sicer dvakrat po 40 minut. Druga različica je igra s sedmimi igralci in se igra dvakrat po 10 minut. Pri »sedemkah« je igra bolj intenzivna, saj je igrišče enako veliko kot pri normalni igri.

Igra je težka, saj moraš misliti in hkrati početi veliko stvari. Je kontakten šport, zato je tudi nekaj poškodb, če se ne upošteva pravil. Moraš spoštovati sodnika ter nasprotnika. Če tega ne upoštevaš, ti sodnik lahko dosodi rumeni karton, kar pomeni, da si za deset minut izključen iz igre. Če dobiš dva rumena kartona ali enega rdečega, si izključen do konca igre.

Poznamo več pozicij: lahko si v »scrumu«, kjer se boriš za žogo, ali pa v liniji, kjer z žogo tečeš in poskušaš zadeti točko tako, da za črto na nasprotnikovi strani žogo položiš na tla. »Scrum« šteje 8 igralcev, linija pa ostalih 7. Pri »sedemkah« šteje »scrum« samo tri igralce.

Jaz treniram 3-krat na teden po eno uro in pol. Na treningih se zabavamo, tudi s trenerjem. V igri zelo uživam, saj me je že oče, ko sem bil še malih nog, popeljal na veliko tekem.

Ragbi je letos ponovno postal olimpijski šport.

Robin Ng'inja, 8. a

KICKBOX (KICKBOKS)

Kickbox je šport, kjer se uporabljajo različne tehnike udarcev in gibanj, podobno kot pri standardnem boksu. Kickboks ne dovoljuje nadaljevanja borbe, potem ko eden od nasprotnikov obleži na tleh. Eden od najboljših kickboksarjev je bil Ernesto Hoost. Obstaja več različnih vrst kickboxa kot evropski kickboks, ameriški kickbox in japonski kickbox. Najbolj popularen je evropski. Kickboks velikokrat mešamo s tajskim boksom (muay thai). Športa sta si podobna, ampak pri tajskem boksom so dovoljeni udarci pod pasom in tudi zelo nevarni udarci s komolci in kolena. Zgodovina kickboks ni znana, saj je nastal iz različnih stilov bojevanja. Pionirji so bili zagotovo Azijci, ko so se za svoj obstoj morali boriti že od samega začetka visokih civilizacij. Prakticira (uporablja) se lahko v milejši obliki t. i. fitness ali v bolj grobi obliki kickboks na dotik. Pri full contact kickboksom so borci oblečeni v posebne hlače za kickboks, nosijo boksarske rokavice, unikatno obutev za tovrstne športe in ščitnik za zobe. Vsi borci, ki še niso dopolnili 18 let, pa morajo nositi zaščitno čelado. Kickboks ni za to, da lahko ti napadaš druge, ampak je šport in je tudi za samoobrambo.

Veron Bilali, 9. b

Vir: Wikipedija

ALPINIZEM

Alpinizem je oblika športa, ki zajema plezanje, hojo in smučanje v gorskem svetu. Zahteva dobro telesno pripravljenost, veliko znanja in primerno opremo.

Ljudje so se začeli vzpenjati na vrhove Alp v 14. stoletju. Osvajanje vrhov pa je postalo še posebej priljubljeno v

18. in 19. stoletju. Takrat so začele nastajati prve knjige o gorah in prvi zemljevidi gorskega sveta. Do prve svetovne vojne so gorniki iskali vedno težje smeri na že osvojene vrhove. Ustvarjati so se začele prve gorniške organizacije in visokogorske postojanke. Med obema svetovnjima vojnama so začeli razvijati tehnične pripomočke in različne tehnike plezanja. Graditi so začeli žičnice, gorske železnice in alpske ceste. Leta 1932 je bila v kraju Chamonix ustanovljena Mednarodna zveza gorniških organizacij. Leta 1950 je bil osvojen prvi osemtisočak Annapurna (8091m). Na vrh Everesta (8848m) sta prva stopila Edmund Hillary in šerpa Tenzing Norgay leta 1953.

<http://junior.si/images/uploads/aktualno/radosti1.jpg>

Alpinizem delimo na letni in zimski. Letni alpinizem zavzema prosto plezanje in tehnično plezanje. Pri prostem plezanju si pomagamo le z rokami in nogami in iščemo naravne stope in oprimke. Pri tem nimamo nobene opreme. Pri tehničnem plezanju pa si plezalec pomaga s vsemi tehničnimi pripomočki (klini, zatiči, škripci, bakrene glavice). Zimski alpinizem zavzema ledno plezanje in alpinistično smučanje. Ledno plezanje je plezanje po zaledenelih slapovih in lednih odstavkih v grapah. Plezalec pri plezanju uporablja ledna orodja kot so cepin, dereze in ledni vijaki. Alpinistično smučanje je nadgradnja turnega smučanja. Smučar smuča na izpostavljenih pobočjih, kjer je lahko vsak padec usoden.

Alpinizem je, tako kot pohodništvo, v Sloveniji zelo razširjen. Slovenci imamo veliko zelo znanih alpinistov, ki so preplezali veliko težkih smeri. Leta 1975 so slovenski alpinisti priplezali na prvi osemtisočak Makalu (8481m). Štiri leta kasneje so Nejc Zaplotnik, Stipe Božič, Stane Belak in Andrej Štremfelj dosegli vrh Mount Everesta. Leta 1989 so na Everest po normalni smeri prišli Viki Grošelj, Stipe Božič in Dimitri Ilievski. Andrej in Marija Štremfelj sta prva zakonca, ki sta prišla na najvišji vrh sveta. Tomo Česen je sam preplezal južno steno Lhotseja (8516m). Leta 1995 so severno steno Annapurne preplezali Davo Karničar, Drejc Karničar in Tomaž Humar. Naslednje leto sta Vanja Furlan in Tomaž Humar v petih dneh priplezala na vrh Ame Dablama (6828m). Marko Lukič je leta 1997 priplezal na Smith Rock (1000m), ki se nahaja v zvezni državi Oregon v Ameriki po plezalni smeri *Just do it*. Davo Karničar je leta 2000 kot prvi človek v neprekinjenem spustu smučal z Mount Everesta.

Žal se v gorah dogaja vedno več nesreč. Nevarnosti lahko povzroči narava (padajoče kamenje, krušljiva skala, nevihte, megla, plazovi, veter, ledeniške razpoke). Največkrat pa je za nesrečo kriv kar človek sam, saj hodi in pleza po gorah neizkušen, brez opreme ali znanja, kako se jo uporablja, velikokrat tudi slabo oceni svojo fizično ali psihično pripravljenost.

Tudi sam veliko hodim po gorah. Letos mi je končno uspelo priti na vrh Triglava s prijateljem Svitom. Odločil sem se, da bom, ko seveda še malo odrastem, osvojil vse dvatisočake v Sloveniji. Postal bom tudi alpinist. Moji prvi cilji bodo Mont Blanc (4807m), Grossglockner (3798m) in Elbrus (5642m). **Nejc Fonovič, 8. a**

Baseball

Baseball je skupinski šport, ki je razširjen po celem svetu, v Sloveniji pa je manj poznan. Popularen je predvsem v Južni in Severni Ameriki, Dominikanski republiki, na Kubi, na Japonskem, v Italiji in v mnogih drugih državah. Radi ga imamo tudi v našem razredu, saj ga igra veliko mojih sošolcev.

Za ta šport me je navdušila mama, ki je bila tudi učiteljica basebala.

Baseball je šport, ki se igra na zunanjih igriščih. Igrišče ima obliko pahljače. V ekipi je devet igralcev, ki se izmenjujejo v obrambi in napadu.

V obrambi so igralci razporejeni po igrišču in vsak posameznik je specializiran za svojo pozicijo. Pozicije so: metalec, lovalec, prva, druga in tretja baza, ter levi, desni in srednji zunanji igralec. Obrambni igralci imajo na rokah rokavico za lovljenje žogice in kapico za zaščito pred soncem. Lovilec potrebuje dodatno opremo. To je čelada ter ščitniki za noge in telo.

V napadu se vsi igralci izmenjajo na mestu za odbijanje, kjer poskušajo zadeti žogico, ki jo metalec vrže. Ko igralec žogico odbije, poskuša preteči vse štiri baze in tako doseči točko za svojo ekipo. Napadalci potrebujejo kij za odbijanje žogice in čelado za zaščito glave.

Ko so izločeni trije igralci, se ekipi v napadu in obrambi zamenjata. Igralci so izločeni na različne načine: če je žogica ujeta v zraku, če je bila žogica podana na bazo, preden je nanjo stopil tekač, če je odbijalec prejel tri lepe žogice pa jih ni odbil, če se je obrambni igralec dotaknil tekača z žogico, ko ta ni stal na bazi in še mnogo drugih manj pogostih možnosti. Vsaka igra traja približno dve uri. V tem času se ekipi devetkrat zamenjata v obrambi in napadu. Ekipa z največ točkami zmagaja.

Baseball mi je všeč, saj je drugačen od ostalih športov in ima precej zapletena pravila. Prav zato ima veliko možnih kombinacij, kar igri daje čar.

Biti moraš hiter, spreten, natančen, močan, predvsem pa moraš hitro misliti.

Žal mi je, da nekateri moji vrstniki nimajo priložnosti spoznati te igre in poskusiti, kako prijetno je igrati baseball.

Morda pa bo baseball postal bolj poznan, saj bo na olimpijskih igrah v Tokiu leta 2020 spet postal olimpijski šport.

Sliki: <https://sl.wikipedia.org/wiki/Baseball>

Rok Arsovič, 8. a

PORABA HRANE V SLOVENIJI

Meseca novembra smo si v šoli ogledali poučen film Ne mečte hrane stran.

Podatki kažejo, da smo v Sloveniji leta 2011 zavržli 168.000 ton odpadne hrane oziroma 82 kilogramov odpadne hrane na prebivalca. Tretjina sodelujočih v anketi, ki so jo pred leti naredili Ekologi brez meja, se zaveda, da zavržejo precej preveč hrane, predvsem kruha, sadja in zelenjave ter mlečnih izdelkov. Čeprav se zavedajo, pa očitno svojih navad ne morejo spremeniti.

Tudi za 500 evrov zavržene hrane

Več kot petina (22 %) gospodinjstev ocenjuje, da zavržejo več kot 0,25 kg hrane na dan. V ostalih gospodinjstvih so prepričani, da zavržejo manj kot četrt kilograma na dan.

Gospodinjstva so vprašali, katere vrste prehrabnenih izdelkov največkrat zavržejo. V 40 % gospodinjstev največkrat zavržejo svežo zelenjavo in solato, temu sledijo sadje s 36 %, kruh s 33 % in mlečni izdelki z 22 %. Sledijo jim globoko zamrznjena hrana, meso in ribe ter sokovi in druge pijače.

Razlogi, zakaj ljudje zavržemo v svojem gospodinjstvu prehrabnene izdelke, so različni: plesnivost, pretečen rok uporabe, slab okus, poškodovana embalaža, preveč nakupljeno in preveliko pakiranje. Kar 80 % gospodinjstev je kot razlog zavrženja izbralo napad plesni. Kot drugi razlog je 41 % gospodinjstev zbralo pretečeni rok uporabe, v 17 % pa je k zavrženju pripomogel slab okus hrane. 8 % gospodinjstev je kot razlog zavrženja navedlo prevelik nakup in 4 % gospodinjstev je izbralo preveliko pakiranje.

Vit Mekiš, 7. a

IZJAVE PO OGLEDU FILMA

Zakonca sta se odločila da bosta 6 mesecev preživela z zavrženo hrano. Ljudje zavržemo preveč hrane, medtem tudi očitno ali skoraj poteklo hrano (en teden pred rokom). Hrano bi lahko uporabili za kompost ali hranjenje živali. Damo jo lahko v humanitarne namene.

Veron Bilali, David Sedmak

Film je bil v redu. Bilo ji je zanimivo. Ima sporočilo, da ne smemo zavreči hrane, ampak jo kupimo toliko, da jo pojemo.

Kaja Katona, 4. b

Všeč mi je bil zato, ker se lahko veliko naučimo iz filma. Hrane ne smemo metati.

Zarja Rous, 4. b

Pri filmu me je najbolj presenetilo to, koliko še uporabne hrane zavržemo. Naučila sem se, da če bomo tako nadaljevali, se bo naša zemlja čez nekaj časa zadušila v odpadkih.

Eva Križ, 6. a

Pri filmu mi je bil najbolj všeč projekt. Ker se mi zdi, da je treba mladini pokazati, koliko dobre hrane zavržemo.

Lili Acceto Vranac, 5. b

Zanimiv, poučen, ker moramo dojeti, koliko hrane zavržemo. Izvedeli smo, da ne vržemo takoj hrane po preteku roka, ampak preverimo, če je še užitna.

JAROSLAV HAŠEK: DOBRI VOJAK ŠVEJK

Prebral sem knjigo Jaroslava Haška Dobri vojak Švejk, saj me zelo zanima zgodovina, še posebej vojne. V prigodah dobrega vojaka Švejka avtor opisuje ravno obdobje prve svetovne vojne.

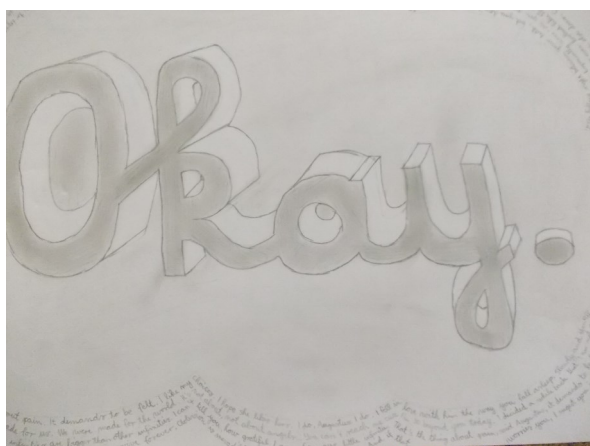
Jaroslav Hašek je bil rojen v Pragi na Češkem 30. aprila 1883. Zaradi revščine se je z družino veliko selil. Pri njegovih trinajstih letih mu je umrl oče zaradi alkoholizma. Delal je kot bančni urednik, prodajalec psov, novinar in pisatelj. Veliko se je družil s potepuhi in cigani ter veliko popival. Večkrat so ga aretirali zaradi vandalizma (uničevanja tuje ali javne lastnine). Ko je spoznal svojo bodočo ženo, se je počasi odmaknil od takega načina življenja. Njun zakon je bil srečen. Pozneje so mu preprečili samomor in ga hospitalizirali. Med prvo svetovno vojno se je pridružil vojski in se predal v rusko ujetništvo, kjer je delal za Ruse. Umrl je zaradi tuberkuloze in debelosti leta 1923, 3. januarja pri 39 letih. Knjige je pisal iz lastnih doživetij.

Knjiga govori o preprostemu človeku Švejku. Švejk se je preživljal s prodajo mešanih psov s ponarejenimi rodovniki, saj so za tiste čase pričakovali čistokrvne pse. V vojski so ga označili za popolnega bebeca zaradi njegovega vedenja in zato, ker je vse naredil malo po svoje. Nekega dne pa je v krčmi jasno podal kritiko na cesarja in končal v zaporu. Iz zapora so ga premestili v umobolnico, od tam pa pred vojaško komisijo. Ta ga je označila za prevaranta, saj je priznal, da ima revmo. Tako je Švejk končal v garnizijskem arestu. Nato so ga izpustili vojaškemu duhovniku Ottu. Z njim sta imela dobre odnose, vendar ga je ta zakartal pri poročniku Lukašu. Ta je od Švejka pričakoval iskrenost, kar pri njemu ni bilo težko. Ta je spoznal, da je Švejk popoln bebec ter se z njim odpravil na bojišče proti Rusiji. Vendar je Švejk ostal na eni izmed postojank zaradi konflikta. Pot je nadaljeval peš, vendar so ga orožniki ponovno zaprli, češ da beži s fronte. Šele pozneje so ga izpustili višji orožniki ter ga napotili k svojemu regimentu. Tam ga je nadporočnik Lukaš dal zapreti zaradi bedaštva. Ko je bil izpuščen, je znova zapredel v nove težave, saj se je odpravil proti jezeru, kjer je našel ruskega vojaka, ki se je kopal, ta pa mu je gol pobegnil v gozd. Švejk si je oblekel obleko, da bi videl kakšen je v njej, ta trenutek pa so ga obklopi vojaki ter ga odvedli v rusko zaledje. Tam so spraševali, če kdo zna češko, in Švejk je bil edini, ki je dvignil roko. Zaukazali so mu, naj prevaja imena, vendar ker ni znal rusko, si je imena izmislil.

Knjigo bi priporočal vsem ljubiteljem zgodovine, še posebej ljubiteljem prve svetovne vojne. Pisatelj je knjigo napisal, da bi vojno predstavil na bolj humoren način in ne kot grozljivo bedo, ki s seboj prinaša razdejanje, številne razdrte družine in smrt.

David Sedmak, 8. b

KONJI

Razvoj konj

Razvoj današnjega Equusa (domačega konja) se je začel pred 60 milijoni let z Eohippusom, 35 cm velikim prebivalcem Severne Amerike, ki imel štiri prste na prednjih in tri prste na zadnjih nogah. Razvoj se nadaljuje z Mesohippusom (35-40 milijoni let) 45 cm veliko živaljo s samo tremi prsti, na nogah pa ima, tako kot njegov predhodnik, blazinice na nogah. V istem obdobju je živel Miohippus, le da je ta za razliko od prej izumrlega Mesohippusa razvil daljše noge in lobanjo, znebil pa se je značilno usločenega hrbta. Za njim je prišel Merychippus (20-25 milijoni let), prvi pašni prednik današnjega konja. Zadnji v vrsti pa je Pliohippus, prvi lihoprsti kopitar. Prvi konj se je razvil pred 1,5 milijoni let v Severni Ameriki in se kasneje naselil tudi na jugu (Južna Amerika, Azija in Afrika). Konji obeh Amerik so izumrli pred 8 000 leti, ponovno so oživelili šele s prihodom Špancev v 16. stoletju. Prvič so začeli z udomačitvijo konj na obalah Kaspijskega in Črnega morja pred 5 000 leti. Vse današnje vrste konj so se razvile iz treh, morda štirih tipov konj: gozdnega konja, konja prezvalskega (še sedaj živeča vrsta, podobna mulam), trpanateer in morda iz tundrskega konja.

Konji nekoč in danes

Nekoč so bili konji plen ljudi, niso jim pomagali loviti, borili so se eden proti drugemu. Ko so se ljudje za stalno naselili in pričeli s kmetovanjem, so začeli udomačevati konje pred 5000 do 6000 leti, saj so ljudje ugotovili, da jim konji bolje služijo, da so na isti strani in si pomagajo, kot pa da konje preganjajo in lovijo zaradi mesa. Sprva je bil udomačeni konj postavljen v vlogo nosača, prevoznega sredstva za premagovanje dolgih razdalj, pomagal jim je tudi pri lovu, saj se je lahko premikal hitreje in tudi višje ovire je lahko premagoval (od tod izvirata angleški in irski lovski konj, pa tudi olimpijski šport preskakovanje ovir). Ljudstva, ki so imela znanje jahanja, so laže zmagovala v bojih. V Grčiji, Egiptu, Mezopotamiji in na Kitajskem so konje uporabljali za konjenico in vleko bojnih vozov.

'Konjska moč' je glavna enota za moč strojev, saj je bila nekoč konjska moč v dobesednem pomenu glavna moč za delo, z njo so orali, spravljali les, prevažali težak tovor in vlekli razne splave. Čeprav so danes stroji prevladali nad konji, moč strojev merimo z enotami 'konjske moči'. Iz tega obdobja izhajajo trije tipi konj. Poniji so delali v rudnikih, zato morali biti majhni, da so lahko ljudem sledili v rove, a biti so morali dovolj močni, da so lahko vlekli vozičke, polne raznih rud. Vprežni konji (hladnokrvni) so vlekli težke vozove, pluge in splave. Jahalni (toplokrvni) konji, kot nam že samo ime pove, so bili namenjeni jahanju, vpregali so jih tudi v lažje kočije.

Takoj, ko so ljudje udomačili konja, so v njem videli dodatno orožje in dobrega soborca. V Egiptu so konje uporabljali za vleko bojnih vozov. V srednjem veku pa je bil konjenik najmogočnejši vojak, konj pa konjenikova najdragocenejša lastnina. Torej so bili konji uporabljeni kot dodatno orožje oz. so bili soborci, a za koliko časa? Zadnja bitka, v kateri so konji odigrali eno glavnih vlog (vlekli so velike topove in hitro prenašali težke vojake, vlekli pa so tudi vozove z bolnišnično opremo in hrano), je bila druga svetovna vojna. A vsaka vojna, tudi najmanjša, terja živ-

ljenja. Vedno, ko govorimo o smrtnih žrtvah, mislimo le na ljudi, nikdar ne omenimo živali, ki imajo prav tako kot ljudje, svoja čustva, ki za vojno niso kriva. Ena teh živali so konji, ki so se borili do svojega navadno bridkega konca. Nikoli nam niso povedali, da je v 2. svetovni vojni sodelovalo približno 6 000 000 konjev, večina udeleženih konj je poginila v vojni, večina preživelih konj pa ja končala v klavnicah. Konji so v preteklosti odigrali pomembno vlogo, danes pa vidimo konje le še na redkih kmetijah ali večjih prireditvah, ljudi z znanjem o konjih in jahalnim znanjem pa je tudi zelo malo.

Sara Osolnik, 7. b

Slike: <http://howrse-novice.blogspot.si/2013/09/przewalski-v-izzivu-titanov-4-september.html>

<http://animal-picture.com/paint-horse-pictures-2.html/paint-horse-pictures-21-jpg><http://animal-picture.com/paint-horse-pictures-2.htm><https://sites.google.com/site/anja9c/veliki-in-mali-konji>

/paint-horse-pictures-21-jpg

MANDRIL

Mandrill je opica, ki živi na vzhodu Afrike. Ta opica vidi zelo dobro, obenem ima odličen sluh in voh. Ponoči spi na drevesu, čez dan pa se hrani in živi na tleh. Samci so s svojo orjaško glavo mogočni. Prepoznaven je po svojih modrikastih brazdah na smrčku. Njegova dlaka je temno in svetlo rjava. Mandrill ima od 11 do 37 kilogramov. V višino meri od 55 do 95 centimetrov, rep pa ima dolg od 7 do 11 centimetrov. Prehranjuje se s sadjem.

Lara Umek, 7.a

NAŠI MALI ZMAJČKI

Kar nekaj časa je že minilo, odkar so se v Postojnski jamim izlegle ličinke človeške ribice. Vseh 22 ličink je že prestopilo iz obdobja ličink v mladostniško obdobje, ki bo trajalo dolgih 14 let. Takrat bodo dosegli spolno starost. Sedaj lepo jedo in rastejo predvsem v dolžino, veliki so že 5 centimetrov. Človeška ribica je dvoživka. Pravimo ji tudi močeril. Živi na dinarskem Krasu, leže ličinke v vodo, po metamorfoze pa gre kot predstavnica svoje vrste na kopno. Obstaja tudi črni močeril, ki je belokranjski endemit.

Sara Osolnik, 7. b

Grafično oblikovanje

Grafično oblikovanje je ustvarjalni proces oziroma umetnost. Z njim poslujejo, saj veliko ljudi rabi kaj grafičnega. Za sodobno grafično oblikovanje uporabljamo grafične tablice in posebna pisala, ki jih strokovnjaki deljijo na več vrst, a za začetnike

so dobre tudi tiste slabše kakovosti, ki se jih da kupiti v različnih trgovinah z računalniško opremo, razen v Harvey Normanu. V grafičnem oblikovanju je prihodnost, zato se dandanes sodobni umetniki, ali bolje rečeno, grafični oblikovalci odločajo za s. p., kar pomeni samostojni podjetnik. Grafični oblikovalci se ukvarjajo z izdelavo logotipov (npr. Mercedes, BMW ...), risanjem stripov, izdelavo plakatov in še bi lahko naštevali. Grafične tablice za začetnike ne stanejo veliko, zato si jih lahko vsak privošči. V starih časih, ko pa še ni bilo tehnologije, pa so umetniki (za tiste čase grafični oblikovalci) risali na papir kakor danes navadni slikarji. Veliko današnje mladine se odloča za ta poklic, saj preprosto samo program rabiš, grafično tablico ter voljo. Kdo ve, ali ne bo to nekoč tvoj poklic?

Vit Mekiš, 7. a

https://sl.wikipedia.org/wiki/Grafi%C4%8Dno_oblikovanje

Slika: <http://2tm.si/ljubljana-dobila-muzej-iluzij/>

SLACKLINE

Najbrž se sprašujete, kaj je slackline. Slackline pomeni hoja po traku in je postal dosti priljubljen po svetu, tako da velja za cool šport. Na tem posebnem traku izvajajo razne trike in nekateri so na slackline traku postavili tudi rekorde. Morda poznate iz cirkusa hojo po vrvi. To je podobno, le da tu hodiš po traku, tam pa po vrvi, ki je zelo tanka in nestabilna.

Vit Mekiš, 7. a

MUZEJ ILUZIJ V LJUBLJANI

V Ljubljani so pred kratkim na Kongresnem trgu odprli nov Muzej iluzij. Muzej je poln iluzij in optičnih prevar. V muzeju je veliko zanimivih poskusov, ki ti prevarajo možgane, kot so : antigravitacijska soba, obrnjena soba, neskončna disco soba, ames soba, vortex predor in igralnica.

Med njimi najbolj izstopa Vortex predor, v katerem se na videz vse vrti in se v njem borite za ravnotežje. Vse stene se premikajo, medtem ko vaši možgani mislijo, da se vrtijo z njimi, jim ravnotežje uide iz rok ter se borite, da ne padate. Tla se ne premikajo in so čisto ravna, vi pa izgubljate orientacijo. Obiščite ga. **David Sedmak, 8. b**

LEFKAS

(LEFKADA)

Lefkas oziroma po grško Lefkada, je manjši grški otok, ki se preko mosta stika s celino. Glavno mesto na otoku je mesto Lefkada, ki leži na severu otoka. Lefkas obdajajo štiri drugi otoki: Kefalonija, Itaka, Krif in Meganisi.

Zraven Lefkasa pa leži tudi manjši privatni otoček Skorpios, ki je bil nekoč v lasti družine Onassis, sedaj pa je last ruskega milijonarja. Otok je znan po svojih prečudovitih plažah, morju ter po mestih, kot sta Nidri in Vasiliki. Nidri je največje mesto in pristanišče na otoku, ki leži na vzhodni obali otoka. Vasiliki pa je mesto na jugu otoka, ki je predvsem znano kot osrednje središče za surfanje na vodi. Otok ima tudi zelo posebno legendo, ki pravi, da naj bi s pečin na jugu otoka skočila v smrt grška pesnica Sapfo.

Na otok Lefkas sem se odpravila s svojo družino letošnje poletje. Tja smo odšli za dva tedna z letalom. V Grčijo se nismo odpravili prvič, zato smo približno vedeli, kaj lahko pričakujemo. Na letališče na Lefkasu, ki je na severu otoka, smo prispeli okoli ene ure popoldan. Naš hotel pa je bil na vzhodni strani otoka v manjšem, a zelo turističnem kraju, zato smo se do tja peljali z avtobusom. Ko smo prispeli v hotel, smo že takoj preskusili hotelski bazen ter morje, do katerega smo imeli pet minut.

Naslednji dan smo se odpravili na znano, in malce posebno, plažo Milos. Posebna pa je zato, ker do nje ne prideš z avtom. Tako smo se peš odpravili na petnajst minutno hojo v hrib. A naš trud se je poplačal. Ko smo prišli na vrh hriba, nam je vzelo sapo, tako lepega razgleda pa še ne. Samo še spust po stopnicah navzdol in smo lahko zaplavali v svetlo modrem morju.

Kot sem že omenila, je otok zelo znan po svojih prečudovitih plažah. Nekatere sodijo celo med najlepše plaže na svetu. Ker seveda slovijo po svoji lepoti, smo jih želeli obiskati tudi mi. Obiskali smo Porto Katsiki, posebna je po luknji v steni skale ter stopnicah, po katerih se moraš spustiti da prideš do plaže. Obiskali smo tudi plažo Kathisma, katere pogled z vrha je čudovit. Na žalost pa nismo mogli obiskati plaže Egremni, saj jo je pred enim letom uničil potres na otoku. Ne samo da je zasul plažo, pod sabo je pokopal tudi dve starejši gospe.

Po dveh dneh raziskovanja bližnjih mest, smo končno dobili avto, katerega smo si sposodili. V naslednjih dneh smo pretežno raziskovali malce bolj oddaljene kraje ter plaže. Ker se otok prevozi v dveh urah, nam je po parih dnevih postalo malce dolgčas, zato smo se odločili, da odkrijemo vasice in mesteca, ki so malce bolj skrita.

En dan našega raziskovanja smo si vzeli za potovanje z ladjo. Ta izlet je vključeval obisk otoka Kefalonija, kopanje na plaži Porto Katsiki, Egremni ter v jami, v kateri je nek Grk skrival med drugo svetovno vojno svojo podmornico. Zdelo se vam bo čudno, da smo se kopali na plaži Egremni, saj jo je zasul plaz. Res, da se do te plaže ne da priti s kopnega, a do nje se da priti z morja. Kopanje na teh dveh plažah je bilo malce nenavadno. Ladja se ni zasidrala na kopnem, ampak je sredi morja, približno sto metrov od kopnega, obstala ter nam turistom dala možnost skoka v morje z ladje. Če seveda nisi želel skočiti, si se lahko tudi spustil po toboganu. Zadnji postanek pa je bila plaža, ki je del privatnega otoka Skorpios. Ruski lastnik otoka je dovolil, da se turisti z ladji kopajo samo na temu majhnemu delu otoka. Po končanem izletu smo bili krepko razočarani. Naša ladja je bila zelo velika in je lahko sprejela okoli dvesto potnikov, kar pa je zame veliko preveč. Moja sestra in jaz sva se skoraj celo pot pritoževali nad preveliko količino ljudi. Drugo razočaranje pa smo doživeli, ko smo prišli do slavne jame. Rečeno je bilo, da se bomo lahko kopali v njej. A kapitan je samo s sprednjim delom ladje zapeljal v ustje jame ter po petih minutah odpeljal.

Ker smo doživeli veliko razočaranje na veliki ladji, smo se odločili za izlet z manjšo ladjico. Izbrali smo ladjo, katere kapitan je poznal in že obiskal Slovenijo. Ta ladjica pa je ponujala, kot prejšnja, kopanje v jami, s to razliko, da smo se dejansko kopali v njej, ogled vasice s še ohranjenim starim načinom življenja na otoku Meganisi, kopanje ter kosilo na privatni plaži ter kopanje na privatnem otoku Skorpios. Med potovanjem od ene lokacije do druge nas je kapitan na ladji zabaval. Predstavil nam je kulturo ter ples Grkov, ter postregel s sočno lubenico. Potniki so lahko tudi probali tradicionalno grško alkoholno pijačo Uzo. Po celem dnevu dogodivščin smo se

Most, ki povezuje otok s celino

utrujeni, a zadovoljni vrnil v naš hotel.

Strme pečine, s katerih naj bi skočila pesnica Sapfo.

Preostalo nam je še nekaj dni za raziskovanje ter uživanje na prelepih plažah. En dan je celo deževalo. Posledica deževja niso bile mrzle temperature, ampak močni valovi na vzhodni obali otoka. Sama sem se sicer nekaj časa zabavala z valovi, a potem ko so me enkrat valovi scentrifugirali, ni bilo več tako zabavno. Ko sta minila naše dva tedna počitnic, smo se s težkim srcem zjutraj odpravili na avtobus proti letališču.

Sama zelo rada potujem. Uživam v raziskovanju novih mest, kulture ter navad različnih narodov. Zato mi je bilo v užitek spoznati malce več grške kulture, kot jo že poznam iz prejšnjih potovanj. Na tem potovanju mi je bilo najbolj v užitek lenarjenje na prečudovitih plažah ter zaplavati v čistem in kristalnem morju. Vsem priporočam potovanje na kateri koli otok v Grčiji, ker boste zagotovo uživali. Vsaj jaz vem, da sem.

Kristina Hrast, 9. b

Gusarska ladja

Grška angleščina

POPOTOVANJE PO ŠVICI

Ko pogledaš skozi okno, se ti zdi, kot da se nahajaš sredi pravljичne dežele. Obrisi zasneženih Alp in vonj po čokoladi ti priklіčejo na plano otroške spomine. To je Švica, dežela bogatih, a skromnih ljudi, ki hitijo vsak v svojo smer, kot bi bili ujeti v času. To so ljudje, ki nikoli niso poznali vojne, Švica je bila namreč med obema vojnama vedno nevtralna. Kljub temu je tam mešanica kultur in običajev, ki jih lahko opazimo tudi danes.

Popotovanje po Švici smo začeli v četrtek, 10. novembra, ko smo se z avtobusom izpred šole odpravili naproti tej pravljичni deželi. Pred nami je bila dolga pot, zato smo se na avtobusu udobno namestili in se prepustili poslušanju glasbe, ogledu filma ali pa samo preprostem pogovarjanju, saj smo po napornem tednu tudi mi rabili malo počitka. Vozili smo se celo noč, in po dvanajstih urah vožnje, približno ob pol osmih zjutraj, prečkali mejo. Čakal nas je naporen dan, zato smo na vožnji do Ženevskega jezera še malo pospali in dogodivščina se je pričela.

Ženeva leži na jugozahodnem delu ženevskega jezera ali, kot mu domačini rečejo, Lac Lemana in je drugo najbolj naseljeno švicarsko mesto. V njej ima sedež največ mednarodnih organizacij na svetu, kot na primer: Urad Združenih narodov, Svetovna zdravstvena organizacija, itd. Njen simbol pa je 140-metrski vodomet, ki pa si ga zaradi mrzlega vremena nismo ogledali. Smo pa se sprehodili po mestu, ki nam je pričaralo podobo mondenega švicarskega mesta. Ulice so polne majhnih trgovinic, ki imajo vsaka svojo osebnost in posebnost. Ogledali smo si tudi tablo, posvečeno Jeanu Jacquesu Rousseauju, staro cerkev, že na začetku dneva pa nas je pozdravilo malo dežja, ki nam je kasneje pričaral prelepo mavrico.

Po ogledu smo skočili nazaj na avtobus in se odpeljali do mesta Lausanne, v katerem ima sedež Mednarodni olimpijski komite. Tudi v tem mestu smo imeli časa dovolj zgolj za kratek sprehod po mestu. Pogledali smo si katedralo, ki nas je osupnila s prelepimi vitraži, za dodatno popestritev pa smo se lahko zahvalili še pevskeemu zboru, ki je ravno v času našega obiska vabil za nastop. Še ena posebnost Lausanne pa je eno najbolj prestižnih baletnih tekmovanj na svetu Prix de Lussane, katerega se udeležujejo le najbolj priznani plesalci s celega sveta. Upam, da se bom v to mesto še vrnila, mogoče ravno kot tekmovalka na tekmovanju.

Lausanne

Bern

Z obiskom Lausanne pa naš dan še zdaleč ni bil končan. Pot nas je peljala v gorsko vas Gruyeres, kjer pridelujejo svetovno znani sir. V tovarni sira so nam predstavili, kako pridelajo sir in mu dodajo arome, sami pa smo si v sirarni privoščili še kosilo in si nabrali energije za vnaprej.

Zadnji postanek prvega dne pa je bilo glavno mesto Švice, Bern. Mesto je ime dobilo po medvedu, ki se mu po nemško reče Bar. Mesto je tudi pravo za obisk strastnih nakupovalk, saj se v njem namreč nahaja najdaljša nakupovalna promenada, ki je dolga 6 kilometrov. Ker je bilo na potovanju veliko deklet, smo namreč z nenehnim pogledovanjem v izložbe upočasnile skupino in si sproti ogledale še veliko zanimivega v mestu. Kot primer naj navedem, da je v mestu vredno obiskati vsaj kakšnega od 100 vodnjakov, ki se nahajajo v njem. Dan se je počasi prevesil v večer in nas je čakala le še vožnja do avstrijskega hotela Lowen.

Ko smo prispeli v hotel, smo bili že pošteno lačni, zato nam je prijazno osebje postreglo z govejo juho, dunajskim zrezkom in krompirjem ter z odličnim jabolčnim zavitkom. Po večerji smo vsi utrujeni popadali v postelje, učiteljice z nami niso imele kaj preveč dela.

Drugi dan smo se najprej razvajali ob okusnem zajtrku, potem pa smo nadaljevali našo pot. Tokrat smo najprej obiskali Renske slapove, ki so nam kar jemali dih. Voda je drla in se ni zmenila za nič pred seboj. Vsi smo bili navdušeni nad to lepo naravno znamenitostjo in čas je kar prekmalu minil.

Najboljše pa smo si prihranili za na konec. Čakal nas je namreč še obisk čokoladnice Frey, v kateri so nam postregli z najokusnejšo in najboljšo čokolado. Poskusili smo lahko vse njihove izdelke, se posladkali s suhim sadjem, ki smo ga namakali v čokoladni fontani, in še in še. Mislim, da se vsi strinjamo, da je bil obisk čokoladnice najboljši del našega popotovanja. Pred

Čokoladnica Frey

odhodom smo še nakupili dovolj čokolade za domov in naša pot je vodila še v Zürich.

Zürich je največje mesto v Švici in leži ob Zürichškem jezeru. V njem smo si ogledali katedralo iz obdobja protestantizma, ulice, ki izžarevajo svojo posebnost in drugačnost ter parke, v katerih te mine vsak dolgčas. Počasi se je mesto ovilo v soj mesečine in sonce je zamenjala luna, mi pa smo se odpravili na avtobus in na pot domov.

Na poti smo se ustavili le še v Lihtenštajnu in v njegovem glavnem mestu Vaduzu. Mesto je tako majhno, da smo ga obhodili v pičle pol ure. Čeprav je Lihtenštajn majhna država, v sebi skriva veliko več kot pokaže in ni mi žal, da smo ga obiskali.

Po dolgi nočni vožnji smo v nedeljo ob petih zjutraj končno prispeli nazaj domov. Za nami je bilo potovanje prelepih doživetij in novih izkušenj in čeprav smo se domov vrnili utrujeni, je bilo vse z obiskom te pravljичne dežele poplačano. Tako da, če vas kdaj vleče v svet domišljije in pravljic, je Švica zagotovo država za vas.

Vesna Vrhovnik 9. b

PO ŠVICI

Renski slapovi

Švice sem se veselila že septembra in nanjo sem težko čakala. Zanj sem težko pregovorila starše in mislim, da je ne bom nikoli pozabila. Noč na avtobusu je bila zelo zabavna. Ženeva je bila zanimiva in takrat sem pozorno poslušala vodnico. Tudi pozneje v Lausanni in Montreuxu mi je bilo vse všeč in sem si veliko zapomnila. Ko smo odšli v tovarno sira, mi je najprej zelo smrdelo, potem pa, ko sem se privadila na vonj, je bil muzej zelo v redu. Hotel mi je bil zelo všeč in po dobrem dnevu sem tudi hitro zaspala. Zajtrka pa sploh ne bi mogla prehvaliti. Drugi dan mi je bilo najbolj všeč: Renski

slapovi (ki so bili veličastni; tovarna čokolade — jaz sem čokoholik, zato je bil to zame pravi raj.) in Vaduz v Lihtenštajnu, ki je zame obljubljen dežela (vsaj po tem, kar je povedala vodnica). Vse skupaj je bila seveda neverjetna ekskurzija in se že prav veselim novega potovanja. Upam samo, da sem bila za naslednje leto dovolj pridna.

Ema Knez, 7. a

Ženeva

IZGINULI TESTI

Bilo je nekega meglenega jesenskega jutra, ko se je profesor Robert Hlačnik odpravljaj v šolo. Peljal se je na svojem nekoč belem, zdaj že rjavo-rumenem, petdeset let starem kolesu. Ura je bila ravno pol osmih, ko je vstopil v šolo. Po dolgem hodniku je šel do petega d razreda. Usedel se je za kateder, odprl predal, hotel ven vzeti teste, teh pa ni bilo.

Nato so začeli vstopati učenci. Vsi, razen Jaka, so ga vprašali, če bodo že dobili matematične teste. Profesor Hlačnik pa je vsakemu samo odkimal, prikimal in še naprej iskal pogrešane teste. V razred je stopila še Klara, se usedla in že je zazvonilo. Profesor Hlačnik si je naravnal očala, si lepo popravil svoje živo zelene hlače in temno modro srajco, se pogledal v ogledalce, ki ga je imel na mizi, si razpokane ustnice namazal z vazelinom, se postavil pred tablo, rekel dobro juto in končno začel. »Učenci, ali je kdo videl matematične teste?« Vsi so rekli samo ne. »No,« je nadaljeval profesor, »če jih kdo vidi, naj mi jih prinese.« Med razočaranimi vzdihji je sedel nazaj za kateder, porabil štirideset minut za prižiganje radia in ko ga je končno prižgal, je zazvonilo konec prve ure. Učence je peljal na malico in se odpravil v upravo. Od tam je poklical policijo. Povedal je, kaj se mu je zgodilo, oni pa so mu rekli, da imajo važnejše zadeve, kot je iskanje testov. Pa si je Robert Hlačnik rekel: »No, bom pa jaz ugotovil, kje so.« Iz svoje službene torbe, ki jo je vedno nosil s sabo, je izvlekel živo rdečo kravato, si jo nadel in preiskal celo upravo. Testov pa ni in ni bilo. Šel je po učence, jih odpeljal v razred, jih učil še slovenščino, matematiko, naravoslovje in družbo ter se s kolesom odpeljal domov. Ravno je hotel nadaljevati s svojim detektivskim delom, ko se je spomnil, da ima danes telovadbo. Nekaj časa je premišljal, kaj je bolj pomembno, potem pa se odločil za telovadbo. Ko je prišel v garderobo, se je oblekel v svojo rdečo trenirko in rumeno majico. Odpravil se je v telovadnico in, ko je hodil, se je spomnil. Prejšnji teden je imel telovadbo in popravljene teste je imel s seboj. Po telovadbi jih pa ni nikamor prestavil. Torej so v njegovi službeni torbi ali pa tukaj. Iz misli ga je prebudil Marjan Lužnik, njegov najboljši prijatelj, in začela sta se pogovarjati. Robert je Marjanu povedal o izginulih testih in on se je začudil. »Kaj so ti jih ukradli iz tistega spodnjega žepka v dnu tvoje torbe?!« Profesor Robert Hlačnik se je lopnil po čelu, zdrvel v garderobo, pogledal v svojo torbo, v tisti žepek, ki je bil na dnu, ven povlekel teste in zavriskal.

Naslednji dan jih je vrnil učencem in bil srečen, ker je »čisto sam« razrešil tako velik detektivski primer.

ŽUŽELJI ŽUR - nadaljevanje

Nekoč trot falot
in ličinka brez not,
sta pela, smrdela
in figo ujela.

Pevska dama z dvema rokama ,
debeli sršen v kadi brez pen ,
dva koktejla sta spila in se napila.
V noč klepetala in zaspala.

Mija Trkman in Ana Kavčič, 5. a

Doroteja Porenta, 5. a

Thomas Brezina: V OBLASTI SIVEGA BARONA (nadaljevanje)

Aksel se je prav mučil, da ne bi izdal načrtov strica in sebe.

Kmalu so se odprla vrata in prišel je baronov pomočnik Anestov Drekov 2. oblit s krvjo in baronu povedal njegov načrt, ki ga Aksel ni razumel. Akslu se je zdelo, kot bi se močno bojeval z življenjem in smrtjo, ker je bil mravljinčast od nog do glave. Aksel se je le vdal usodi in povedal je, kje se skriva načrt. Baron se je končno razveselil in poslal je Anestona, Bobeka in Kostija po načrte. Aksel se je Bobku Kosu zelo zasmilil in sklenil ga je rešiti, a kako, ko mu je moral škodovati.

Fantje so odšli gor po načrte, medtem ko je Akslov stric na plaži ležal in pil pivo, plaval in se razvajal, se je le spomnil poklicati vnuka. Akslu je kmalu zazvonil telefon in se je baron zasmel in vmes govoril konec je s tabo. Baron je vzel telefon in začel ponazarjati Akslov glas, ki ga je stric prepoznal, da je baronov. Po 15 minutnem pogovoru je stric prekinil zvezo in sklenil oditi nazaj v Slovenijo rešit Aksla. Baron se je precej hitreje spravil v drugo zlato sobo in za sabo močno zaloputnil vrata. Aneston, Bobek in Kostko so pravkar prišli do vrat z desetimi velikimi ključavnicami se je zaslišalo iz druge sobe. Aksel se je zelo prestrašil, da jim je uspelo, in je postal zelo žalosten, začel je jokati.

Zaslišal je vse glasnejše korake in škripanje vrat in se začudil, ko je pred vrati zagledal svojega strica in ga vprašal, kaj počne tukaj. Stric mu je odgovoril in spravil iz stroja za surovo mučenje, saj je bil zelo lačen. Ko je pojedel, se je spravil nazaj na stroj in se delal, kot da ni bilo čisto nič, stric pa je odšel gor in vmes klical policijo ter povedal zločin.

Baron je odšel ven k fantom, ki so se skoraj upokojili, medtem je Aksel stekel za Baronom. Kmalu sta bila zgoraj in Aksel se je skrtil k stricu za lopo z izumom. Baron je vzel iz žepa motorno žago in skoraj odprl vrata, a ga je pri tem ustavila policija in ga aretirala. Ko je imel lisice na rokah, je govoril, da se bodo še videli. Aneston, Bobek in Kostko pa so se opravičili in kmalu pobegnili.

Ana Kavčič, 5. a

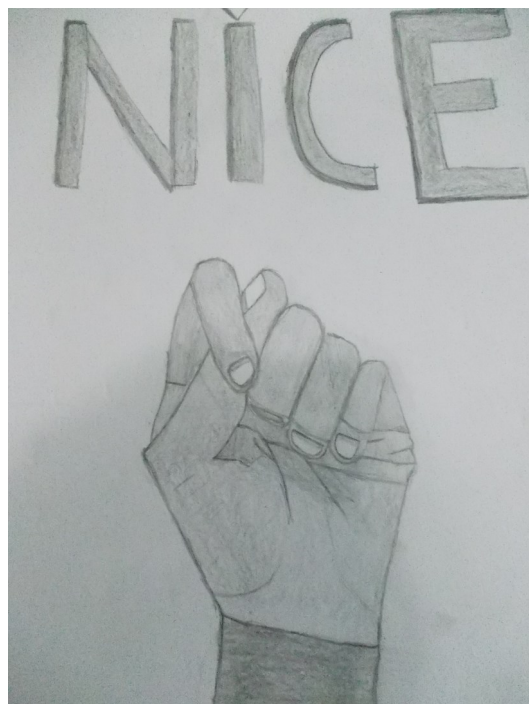
VAS BREZ REDA

Če knjiga v nalivnik kdaj piše,
in zvezek radirko izbriše,
papir nam škarje razreže,
prst pa nož nam poreže,
nam jopica iglo sešije,
brada pa britev obrije.

Voda si lonec zavre,
miška pa muco požre,
Jožek nam piči komarja
in tovor kamion raztovarja,
zob nam klešče izpuli,
luna pa v kužeka tuli.

Če šipa na žogo kdaj skoči,
če solza oko nam potoči,
če las nam glavnik kdaj počese
in iskra kamen nam kreše,
dogaja se vse to seveda,
v vasi, ki nima nobenega reda.

Mark Iztok Lunder, 5.a

BILO ME JE STRAH

Bilo je neke poletne noči. S prijatelji smo bili na morju v majhnem kampu. Vsak večer smo šli v bar gledat evropsko prvenstvo v nogometu, saj v naših lesenih hiškah ni bilo televizije. Ko je bilo tekme konec, smo se odpravili spat. Hiško sem imela čisto na drugi strani kampa kot ostali, zato sem šla sama. Hodila sem po zaprašeni makadamski cesti, ki ji ni bilo videti konca. Nenadoma sem uzrla postavo. Bil je pijan moški. Nosil je oguljene kavbojke in razvlečeno jopico. Njegova brada je bila neobrita, oči pa prazne. Obdal me je občutek nelagodja. Pospešila sem korak. Imela sem le še nekaj metrov do bivališča, ko sem se ponovno ozrla. Bil je tam, vso pot mi je sledil. Tekla sem, pritekla v hiško in zaklenila vrata.

Planila sem v spalnico, a postelja moje sostanovalke Zoje je bila prazna. Na njej je ležal listek:

Hej!

Mene do jutri zjutraj ne bo,

saj sem šla na zabavo v

bar. Upam, da nisi jezna

Zoja

Čisto tipično za Zojo. Ko je največja nevarnost, me pusti samo, No, res je, da ni mogla vedeti za grozljivega neznanca, ampak vseeno. Zakaj moram biti vedno sama, kot punce v grozljivkah. Nisem vedela, kako naj se zamotim. Spati nisem mogla, zato sem odprla knjigo. Brala sem knjigo o vampirjih, Somrak. Ko je knjiga postala najbolj napeta, sem zaslišala ropot. Za mano je stal moški, ki me je prej zasledoval. Nagonsko sem zgrabila dežnik in ga mahnila po glavi. Nezavesten se je zgrudil na tla. Zgrabila sem telefon in poklicala policijo, nato pa rešilca. V desetih minutah so bili v kampu. Moškega so naložili v rešilni avto, poklicali so moje starše ter me odpeljali domov.

Ko sem se zjutraj zbudila, sem mislila, da sem vse le sanjala. A ko so me odpeljali na zaslišanje, se mi je vse zdelo vedno bolj resnično. Ko smo zapuščali policijsko postajo, me je policaj poklical k sebi. Povedal mi je, da sem imela res srečo, saj je bil moški, ki me je zasledoval, zelo agresiven.

Ko smo končno prišli domov, sem prižgala televizijo. Bila so poročila. Že sem hotela zamenjati program, ko sem zagledala sebe ...

Ana Vesel, 5. a

Volk in srnjaček majhne deklice

Nekoč je živel srnjaček, ki je imel zelo rad majhne deklice.

Srečal je volka, ki ga je vprašal, zakaj je tako vesel. »Ker sem srečal deklico.«, je rekel srnjaček.

»Deklico, praviš? Jaz jih sovražim.« je rekel volk. »Zakaj pa?« je zanimalo srnjačka. »Nekoč, ko sem bil majhen, mi je neka deklica dala vrtnico v dlako. In ne vem zakaj.« je rekel volk. »To je naredila moja prijateljica, deklica.« je povedal srnjaček. Takrat se je volk zapodil v srnjačka. Srnjaček je tekel, kolikor je lahko.

Še danes tečeta, če jima niso noge odpadle.

Zoja Kastrin, 2. a

KO MAČKE NI DOMA, MIŠI PLEŠEJO

Med poletnimi počitnicami sva z mojim bratcem en mesec preživela pri starih starših v Kopru. Zelo sva bila vesela, saj se pri njih zgodi marsikaj. In s tem »marsikaj« sem mislila res čisto vse.

Ko smo se pripeljali, ni bilo niti babice niti dedka doma, zato sta naju starša zaradi obveznosti pustila sama s kovčki in ključi pri hiši. Deset minut sva se dolgočasila v hiši, nato pa se je moj pametni bratec spomnil, da bi lahko očistila babičin avto. Šla sva do avta in začela z notranjostjo, ko sva končala, sem šla gor po dve steklenički pene za britje in začela peniti avto. Ko sva končala, sva na avto narisala našo družino, na vetrobransko steklo pa z alkoholnim flomastrom srce. Bila sva tako vesela in zadovoljna, čeprav je bila cela garaža mokra. Ko sta babica in dedek prišla domov, sta naju bila zelo vesela, ko pa je dedek parkiral avto, ga je skoraj kap.

Še cel dan sva se z bratcem morala mučiti s pospravljanjem garaže, ampak na koncu sva vseeno dobila nutelino torto.

Lara Zadravec, 5. a

Ko mačke ni doma, miši plešejo

Pred sedmimi leti sem bila z nonotom sama doma. Bila sva v veliki hiši. Jaz sem bila v dnevni sobi, on pa v spalnici.

Jaz sem spala. Sanje so me prebudile. Napol sem bila budna, napol sem spala in pred seboj zagledala belo in mastno kremo. Prešnila me je odlična zamisel. Po prstih sem odskakljala v spalnico. Pogledala sem, če nono res spi. Potiho sem odprla vrata in videla, da je globoko v spancu. Odcepeta sem nazaj v dnevno sobo. Ker je bilo kreme kar veliko, sem kar začela. "Groza". Kremo sem razmazala kar po kavču. Nona in nono sta imela temno siv kavč. S temi drobcenimi prsti sem razmazovala kremo po njem. Kar dobro mi je šlo od rok. Cel kavč sem namazala s kremo in je postal bel. Zdel se mi je lepši. "O, kako bo nona navdušena!" Prej se nisem dovolj naspala in sem še enkrat zaspala. Tokrat kar na kavču, namazanem s kremo. Nono je prišel pogledat, če še vedno spim. Zdelo se mu je, da kavč ni enake barve in se ga je dotaknil. Čutil je kremo. Hitro me je zbudil. Ni bil prav nič zadovoljen. Morala sem pod tuš, nato pa še počistiti kavč. Seveda ga nisem dobro očistila.

Ojoj, prava groza se je začela šele, ko je domov prišla nona. Jezila se je name in me kregala. Takrat sem ugotovila, da krema ni dobra barva za kavč.

Mija Trkman, 5. a

OBLAK JE POSTAL VRTNAR...

Čeprav je Oblak dolgo kljuboval pticam, se je naposled le odločil postati vrtnar. Zaliva rožice in uživa. Pa se začne dolgočasiti in gre do prve ptice rojenice. Vpraša jo: "Zakaj ima nebo tako dolge plave lase?" Ptica ga začudeno pogleda ter odgovori: "Zato, ker si jih umiva z dežjem in šamponom iz oblakov." Oblak žalostno pogleda proti tlam. Ptico zanima, kaj je narobe. On pa ji odvrne, da je zalivanje rastlin dolgočasno.

"Dolgčas je huda in nalezljiva bolezen," mu pojasni ptica.

Ker ve, kako se Oblak počuti, mu priporoči drugo delo. "Pa bodi krojač. Mogoče ti bo bolj všeč."

In je Oblak šel krojiti nebo. Krojil je vse nebesne oblike in se bahal pred drugimi.

Nekega dne je hotel ukrojiti še posebej velik oblak, iz tega pa je začelo deževati. Oblak se je prehladil. Tako je kihal, da so še ljudje vpili v nebo: "Kako grmi! Kakšen gromozanski kašelj!"

Pa si je rekel: "Svet je tako svetel. Zakaj se ne bi mogel preizkusiti v vlogi kralja?"

In je vzel kovčke v roke ter se odpravil do nebesnega dvorca. Že na polovici poti je sopihal: "O, kako so kovčki težki! O, kako dolga je ta pot!"

Poklical je nebesni taksi. Naročil je prevoz do nebesne palače in si končno spočil noge. Taksist je ustavil naravnost pred vrati. Oblak je počasi vstopil. Hodil je čez hodnike in vstopil v prestolno dvorano. A nekaj ni bilo prav. Na prestolu je že sedel oblak. Bil je velik, debel in črn.

Gromko se je zasmel: "Kdo pa je ta drobižek?"

Vsi so se obrnili proti Oblaku. Bilo je tiho, še velik oblak se je nehal smejati. "No, kaj sem vprašal?" je spet izzivalno rekel velik oblak.

Oblak je čisto potihom rekel: "Rad bi bil kralj."

Upal je, da ga nihče ni slišal. A so ga vsi.

"Kralj bi bil rad?" se je narejeno začudil velik oblak. Spet se je gromko zasmel. Ubogi Oblak je povetil glavo. Počasi je oddrsal ven. Na svojem hrbtu je čutil poglede drugih oblakov.

Zanj ni bila služba vrtnarja, tudi krojaštvo mu ni ležalo. Mesto kralja pa je bilo očitno že zasedeno. Spomnil se je svojih otroških sanj. Ja, pustolovec bo! In že je jadral proti obzorju pustolovščini naproti.

Ana Vesel, 5. a

ŽUŽELJI ŽUR - nadaljevanje

Nekoč trot falot
z njim pa muha, ki
kuha,
kresnička potička pa
mušica kraljica.
In skupaj so jedli
iz sklede brez besede,
metulja prinesla sta
skledo red bulla.
Prišla je še mravlja.
Prinesla 2 kavlja,
pa še gosjenica
debela kot penica.

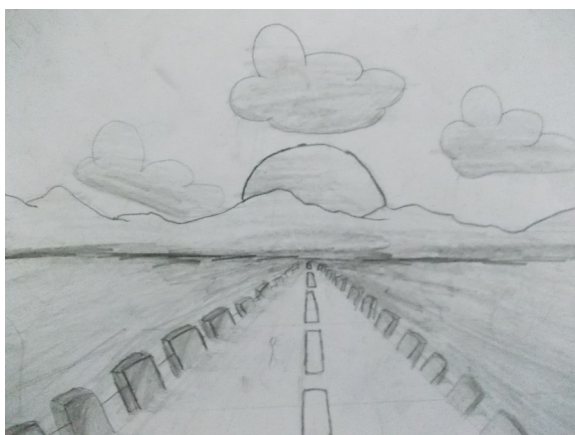
Maša Reberšak in Nika Marolt, 5. a

Zgodba o vesoljčkih

Nekega dne sta živela dva vesoljčka. Oba sta želela iti na Zemljo.

Vprašala sta mamo, če lahko gresta. Mama je je rekla: »Da.« Začela sta graditi raketo. Ko sta zgradila raketo, sta prižgala motor in raketa se je začela tresti in dvigovati gor, gor in gor. Naenkrat je nebo postalo črno in oba sta lebdela. Pristala sta nekem čudnem planetu. Med raziskovanjem sta našla diamant, posnela slike ljudi in odletela.

Še danes si ogledujeta diamant, ki sta ga našla in slike. Konec!

Moja hiša

V moji hiši imamo miši.
Imamo klet in otrok je pet.
Imamo kopalnico in gugalnico.
Mojemu bratu je ime Timi in kličem ga Mimi.
Moja starejša sestra je Nika in včasih jo kličem Slika.
Pa je še Liza in kličem jo Miza.
Jaz sem Palačinka in Iva je Sliva.

Kristina Knez, 3. b

Dva vesoljčka

Nekoč sta živela dva vesoljčka, ki sta živela na Marsu. Ime jima je bilo Vesoljček in Vesoljka.

Nekoč se je Mars začel tresti. Vesoljček in Vesoljka sta padla na Zemljo. Na Zemlji sta srečala Nejca.

Z Nejcem sta živela srečno do konca svojih dni.

Nejc Šuštaršič Kalin, 2. a

Robert Čopić, 2. a

ŠTRLELA JE KOT ZOBOTREBEC SREDI RISALNIH ŽEBLIČKOV

Ne zavedamo se, v kakšni družbi živimo. Drugačnost posameznikov se tu opazi na kilometre daleč. Nekateri, ki so drugačni, celo življenje samevajo nekje v kotu. Kot na tržnici ljudje pustijo gnila, slabša jabolka usodi. Dobra pa takoj vzamejo v svojo vrečo. Veliko ljudi na svetu je samih. Želijo in hrepenijo po ljudeh, ki bi jih razumeli, ljubili. A takih ljudi je malo. Tako dobri ljudje so kot prvi pomladni cvet. In osamljeni ljudje jih potrebujejo cel šopek, ki bi ga radi postavili v svojo vazo življenja.

Dobro se spomnim. Sedela je v kotu. Fatima Ismajlović je ves čas zrla skozi okno. Mogoče je verjela, da bo lahko skozi okno ušla tegobam življenja. Žal ji ni uspelo. Bila je res posebno dekle. Ko smo to leto prišli v šolo, se je ozračje v njej spremenilo. Manjkala je Fatima. Tudi učitelji so spremenili odnos do nas. Nekateri so bili bolj popustljivi, nekatere pa so dogodki razdražili. Minilo je že kar nekaj mesecev, a vsi so se dobro spominjali Fatime.

Fatima je bila lepa. Imela je iskrive oči, temno polt in bele zobe, s katerimi se je le poredko smejala. Nosila je ponošene obleke, ki so zaudarjale po neznanem vonju. Vedla se je, kot da sovraži svoje življenje. In mislim, da ga tudi je.

O njeni družini ne vem prav dosti. Vem, da ima očeta, ki je večkrat dvignil roko nadnjo. Ima tudi mamo, ki je izgubila otroka. O njenih bratih in sestrah ne vem veliko. Slišala pa sem, da njena sestra prodaja vžigalice na ulicah. Kot iz pravljice, le da tu ni princesk, gradov in princev. Doma težko živijo, to se vidi že po njenih oblekah, šolski torbi ... Šolo je večkrat 'špricala'. Tudi jaz bi, če bi me 'razredne carice' sovražile. Punčare je niso sprejele, ker so se ustrašile, da ima lepšo postavo, oči in polt kot one. Neumnice niso vedele, da Fatima ni vedela niti, kaj bo jedla za večerjo, kaj šele, da bi izgledala lepše kot one. Sploh pa, kako? V tistih ponošenih 'cunjah' je razredni polikanci ne bi niti povohali.

Slišala sem, da je zašla v slabo družbo. Družbo, polno 'drogerašev', obritoglavcev in barab. Mislim, da se je z njimi družila le, ker so bili njena edina možnost. Še oni so se zmrdovali, češ da je Bosanka. Ampak Bosanka gor ali dol, še vedno je človek. Kot vsi je tudi ona krvava pod kožo. Zato je nočem obsojati za njena dejanja. Zdaj ima otroka z nekim Adamom Gorencem. Ta prihaja iz bogate družine in zanika, da je otrok njegov. Kaj pa drugega! Razvajenček jo je le izkoristil in kljub temu je ona mislila, da jo je imel rad.

Tako je zaradi njega končala s 'fizičkom' v trebuhu. Ta pa ji je prinesel le težave. Kruto maščevanje družine, konec šolanja in obup. Fatima se je po vsem tem preselila v Nemčijo. Govori se, da je odšla živeti k stricu. S tem naj bi se tudi omožila. A upam, da so to le govorce.

Fatima je seveda svoja oseba, ki lahko počne, stori in reče karkoli. Za nekatere dogodke je kriva tudi sama. A še vseeno mislim, da bi tudi mi, če bi živeli v takih okoliščinah, storili kaj 'narobe'. A časa se ne da obrniti, zato je, kar je. Ne vem, kje je končala, a upam, da se ji dobro godi.

V današnjih časih se dogajajo vse bolj grozni dogodki. Vojne, nasilje, zavračanje, obsojanje in še bi lahko naštevala. Družba vseh je kot razburkano morje. Nekateri v njej plavajo, spet drugi pa se utapljujejo.

Zakaj ne morejo ljudje ustaviti sovraštva? V Fatiminem primeru je bilo to sovraštvo do tujcev. Na svetu je mnogo beguncev, ki samo iščejo mir in srečo. Zakaj ljudje brez razloga sovražijo ljudi, ki jim še niso pogledali v srce?

Mislím, da bi bil svet mnogo lepši, če bi ljudje nehali sovražiti, odložili orožje in se drug drugemu zazrli v srce. Tako bi vsi našli srečo.

Kot sem že omenila, je družba kot razburkano morje. Nekateri v njej plavajo, drugi pa se v njej utapljajo. Strpnost, pogum in razumevanje so kot čolni v našem morju. S temi vrednotami lahko rešimo na stotine izgubljenih src in ljudi.

Pia Bratož, 9. b

PRESENETILI SO ME

Bil je ravno 1. 9. 2012, ko me je ati presenetil.

Vozila sva se v avtu. Razmišljala sem, kam me pelje. Ali me pelje v kino ali v Mcdonalds ali na bazen. Ni mi povedal.

Ko sva prispela v City park, sem kar vrtala v njega z vprašanji. Ati se ni vdal. Mislila in mislila sem, kam me bo peljal. Kmalu sva prispela pred trgovino z živalmi. Skoraj bi zavpila od navdušenja. Nisem vedela, da mi bo kupil žival. Takoj, ko sva vstopila, sem se zapodila gledat živali. Vse živali so bile tako lepe. Na koncu sem se odločila za ljubkega ruskega hrčka. Z atijem sva kupila hrano in seno, kletke pa nismo rabili, saj smo jo že imeli doma.

V avtu sem se ves čas zahvaljevala atiju za hrčka. Ati pa je rekel, da je bila ideja mamina. Med vožnjo je Smrček (moj novi hrček) veselo praskal škatlico.

Ko sva prispela domov, sem hrčku dala seno v kletko. Hrano sem mu dala v posodico in mu natočila svežo vodo. Postavila sem mu majhno hiško, v kateri bo spal, namestila kolo, ki ga bo poganjal, ter tulec, v katerem se bo skrival.

Tega trenutka sreče ne morem opisati, a vem, da bi mi ga kupila tudi mami, ki je bila takrat v porodnišnici. A kmalu se je pokazalo, da je bil Smrček v resnici punčka, zato je postala Smrčica. Imela sem jo zelo rada.

Mojca Ivanovič Kopecky, 5. a

ČAROVNICE KOT SOSEDE

Nekega utrujenega popoldneva sem sedel na terasi in bral knjigo. Sonce je že zahajalo za višjo hišo na obzorju in mrak se je spuščal nad mesto. Terasa je gledala na sosednjo hišo, ki je bila zane-marjena in ponekod celo nekoliko porušena.

Ko sem spokojno bral knjigo o nekem detektivu, ki lovi kriminalce, sem zaslišal glas od hiše nasproti. Hitro sem dvignil pogled, kdo je, saj me je zanimalo, če bomo dobili nove sosede. Tam sem zagledal postavo, približno tako visoko kot jaz. Na glavi je imela kapuco in bila je oblečena v črno. Postava se je pomikala proti vratom. Knjiga mi je zdrsnila na tla in ob tresku knjige sem poskočil od strahu. Postava se je ustavila in svetleče rdeče oči so se obrnile proti meni. Kriknil sem in stekel v hišo. Malce sem se sramoval svoje strahopetnosti, vendar me je bolj skrbelo, kdo to v resnici je.

Odločil sem se, da bom sošolcem povedal za stvar ali kar koli je že to bilo in potem bomo šli raziskat. Vedel sem, da bodo vsi za. In res, naslednji dan sem na svojo stran dobil Marcela, Karla in Janeza - svoje najboljše prijatelje.

Po šoli sem se na našem dvorišču srečal z njimi. Od doma smo vzeli žepne svetilke. In potem smo se odpravili v sosednjo hišo.

Parcela je bila ograjena z ograjo, a smo jo prečkali brez težav, saj je bila na posameznih mestih že močno naluknjana. Sledili smo potki, ki je vodila do vhodnih vrat. Potka je bila ponekod preraščena z mahovi in regrat je že poganjal med razpokami.

Kmalu smo prišli do vhodnih vrat. Vrata so imela že zbledelo rdečo barvo. Počasi sem jih odprl. Na našo žalost so zaškripala. Kdorkoli je že bil notri, mu nismo hoteli naznanjati svojega prihoda. V pred-dverju je bilo hladno. Na steni je že odpadala bela barva in vse je bilo zelo prašno.

Edina vrata, ki so vodila iz preddverja, so bila stara in že zelo uničena. Šli smo skozi in se znašli na začetku ogromnega hodnika. Na obeh straneh so bili vhodi v sobane. Na koncu so bila vrata, na katerih je bila obešena lobanja. Na stenah so visele slike lepo oblečenih moških in žensk.

Vsi štirje smo prižgali žepne svetilke. Že smo hoteli stopiti korak naprej, ko smo zaslišali glasove. Otrpnili smo od strahu. V sobi na koncu hodnika se je prižgala luč. Zraven nas je stala stara, zdelana omara iz hrastovih desk. Ne da bi kar koli pomislili, smo zlezli vanjo.

»Alma, ali si slišala ta šum na hodniku,« je dejal glas ženske v srednjih letih.

»Ne, nisem. Kaj pa je bilo?« je dejala Alma.

»Zdelo se mi je, kot da so se odprla vrata in je nekdo vstopil. Grem preverit,« je rekla ženska in odprla so se vrata na koncu hodnika. Skoznje so se prerinile tri postave.

»Upam, da so kakšni tolsti otročaji, ki jih bomo lahko imeli za kosilo,« je dejal ženski glas. Zastal mi je dih. »Čarovnice,« je dahnil Janez.

»Elma, ali lahko že nehaš piti napoje, ki jih izdelujejo v Roločariji,« je dejala Alma. Slišal se je samo jezen vzdih.

»Zdaj pa tišina, da lahko najdemo, karkoli že hodi tukaj« je ponovno dejala Alma. Vse so nekaj privleklo na plan, na kar sem sklepal po šumu. Najverjetneje so bile palice. Počasi so se bližale našemu zatočišču.

Vedel sem, da bodo pogledale v omaro. »Ko rečem zdaj, tečemo k meni domov,« sem šepnil ostalim tovarišem. Vsi so samo prikimali. »Zdaj!« sem zavpil in pognali smo se v beg. Čarovnice so se obrnile proti nam in vse tri nekaj zamrmrale. Nenadoma sem padel na tla in se onesvestil. Slišal sem samo še: »Dokler se ne vrnemo, bo že Krano popazil nanje.«

Prebudil sem se zvezan na tleh. Ni se mi sanjalo, kaj se dogaja, vedel sem le, da je nekdo na kavču in bere časopis. Zraven mene je ležal Janez, zvezan, vendar zavesten.

»Ali lahko dosežeš moje vezi?« me je šepetaje vprašal. Prevalil sem se tako, da bi ga lahko dosegel in mu pokimal. Začel sem jih odvezovati. Kmalu je še on mene odvezal, vendar je bil največji problem v tem, da sva se morala ves čas pretvarjati, da sva zvezana. Oseba, ki je brala časopis na kavču, je bila zelo zatopljena v branje, da tega ni ugotovila. Kmalu smo bili vsi rešeni. Moram priznati, da oseba, ki nas je zvezala, zagotovo nikoli ni obiskovala tečaja tabornikov.

»No, zdaj stečemo,« sem rekel Janezu. Potem je on to sporočil še Marcelu in Karlu. Vrata so bila zelo blizu in upal sem, da je oseba za časopisom zaspala.

»ZDAJ!« sem zaklical in pognali smo se. Prvi sem prispel do vrat, jih oprl in na mojo srečo niso bila zaklenjena. Tekel sem po hodniku, ki se mi je zdel neskončno dolg. Nekdo je nekaj zaklical in slike okoli nas so popadale s sten in komaj, da me ni ena zadela v glavo. Stekel sem skozi vrata in skozi luknjo v ograji ter se vrgel na naš vrt. Za mano je nekaj počilo in se nekaj pokadilo. Janez je bil takoj za mano in kmalu je ven prišel še Karl. Marcela pa ni in ni bilo. Slišalo se je najprej pokanje, nato ušesa parajoč krik in Marcel je s hudo krvavo roko pritekkel in se vrgel čez ograjo na travo našega vrta. Iz hiše je pritekla še starejša ženska zgubanege obraza s kapuco na glavi ter nekaj zavpila, a ko je sonce posijalo nanjo, se je hitro uma knila. Bil sem jezen, prestrašen in nekaj kletvic mi je kar zletelo iz ust. Pohiteli smo na ulico, med ljudi ...

»To pa bi bila zelo zanimiva zgodba,« je rekel Janez. »Ja, vendar nam ne bo nihče verjel. Zdaj pa hitro odpelji Marcela domov, da si opomore. Nihče naj ne govori o tem. Bog si ga vedi, kaj nam lahko te naredijo. Mami pa reci, da te je pes napadel. Tako ne bo nihče posumil, da smo bili v hiši,« sem rekel še vedno ves poln adrenalina.

Tej hiši se nisem več upal približati in najbrž še vedno v hiši poleg naše živijo čarovnice. Ob vsaki polni luni se iz dimnika kadi dim vijolične barve in dimni oblački imajo obliko piščančjih bedrc. Vsakih štiri najst dni se tam mimo pripelje avto, na katerem piše z velikimi zelenimi črkami *Roločarija*. Mene pa je vsakič strah, ko zagledam kakšno gospo, ki je pretirano naličena, da je čarovnica iz sosednje hiše.

Klemen Klopčič, 8. a

KAKO SO BUTALCI SEJALI SOL

(nadaljevanje)

Ko so posejali sol, so na tistem mestu zrasle koprive. Pa so jih dajali v usta in govorili: »Uf, kako je ostra. Kako bo močna šele, ko bo stara!«

Potem so jih pobirali in jih teden dni sušili na soncu. Ko so bile že čisto suhe, so jih nasekljali in razdelili celim Butalam. Prva je juho iz te soli skuhala županova žena. V loncu je zavrela vodo in vanjo dala deset zajemalk-soli. Pa se je voda tako obarvala, da jo je kar takoj ponudila možu. Ta pa je rekel. "Odlična je! Podobna je čaju iz kamilic!«

In tako so cele Butale začele kuhati solni čaj.

Patricija Andolšek, Maša Reberšak, Lina Huth Lukšič, Doroteja Porenta, 5. a

OZNAKA OSEBE – INJA PECIGA

Inja Peciga je stara 14 let. Rojsti dan ima 19. aprila. Visoka je 171,5 centimetrov, teže pa noče izdati. Ima ovalen obraz. Njene oči so zelenorjave, lasje pa kratki, ravni in blond barve. Po navadi ima lase spuščene, kakšno posebno pričesko pa si tako ali tako teže naredi, saj se je pred kratkim postrigla na precej krajše, kot je mislila.

Inja živi v Ljubljani z mamo, ki je po poklicu ekonomistka, očetom, ki je računalničar, in bratom Nejcem. Obiskuje Osnovno šolo Franceta Bevka. Živi blizu šole, zato gre do nje peš, hodi pa

Zarja in Inja

dobrih pet minut. Njeni najljubši predmeti v šoli so razredna ura in likovna umetnost, vsi ostali pa ji niso preveč všeč. No, razredna ura in likovna umetnost sta ji najbolj všeč, če se odmor ne šteje kot predmet. V šoli ji gre dobro in odločila se je, da se bo vpisala na Srednjo vzgojiteljsko šolo in Gimnazijo Ljubljana.

Oblačila si izbere sama. Njen slog oblačenja je običajen in sodoben. Pravi, da ji je najbolj všeč tisto, kar ji je udobno. To pomeni kakšne kavbojke, pajkice ali trenirka ter majica s kratkimi ali dolgimi rokavi. Velikokrat ima oblečeno tudi jopico, ki ima na kapuci našita ušeska. Po navadi si, ko jo malo boli grlo, okoli vratu ovije tudi šal ali pa kakšno ruto. Najraje ima obute kakšne superge.

V prostem času rada posluša glasbo in pogleda kaj na televiziji. Njena najljubša nadaljevanka na televiziji je namreč Usodno vino, za katero si vedno vzame čas. Gledati ga je začela, saj v njem glavno vlogo igra njena soimenjakinja Inja Zalta, ki pa je postala tudi njena najljubša igralka. Velikokrat tudi ustvarja. Okrašuje zvezke in kaj riše. Po šoli hodi tudi na treninge. Odbojko trenira že štiri leta, plavanje pa prav tako. Oboje ima po dvakrat na teden, le da njen trening odbojke traja uro in pol do dve, trening plavanja pa eno uro. Oba športa sta ji všeč, čeprav se velikokrat pritožuje nad trenerji odbojke. Udeležuje se tudi tekem, sodeluje pa tudi na šolskih tekmovanjih iz odbojke. Poleg vsega tega hodi tudi na tabornike. Je v rodu Bičkova skala, tam pa v vodu Feniksi. Tudi pri tabornikih se udeležuje taborniških akcij in tekmovanj.

Inja ni izbirčna in poje večinoma vse. Njen najljubši posladek je čokolada. Najljubše jedi sicer nima, ne brani pa se testenin s kakšno dobro mesno omako in seveda ocvrtih zrezkov, ki jih speče njena babica. Niso ji všeč gobe. Rada pije domač zeliščni ali planinski čaj, vodo in limonado, ni pa ljubiteljica šolskega čaja.

Po značaju je zelo vesel človek. Veliko se smeji in se šali. Je optimistična oseba in razmišlja pozitivno. Včasih je trmasta, ko ji nekaj ne gre, včasih pa takrat že kar hitro odneha, saj se ji ne zdi vredno zapravljati časa, ki bi ga lahko porabila tudi za kaj drugega. Pri kakšnih pomembnejših svareh pa je zelo vztrajna. Če si zada, da bo doma delala vaje za moč, jih bo. Če si zada, da se bo učila za nek predmet en teden pred dnevom ocenjevanja, se bo. Ne mara, ko se ji zgodi krivica. Ampak, kdo pa sploh? Zgodi si je, da kdaj kaj pozabi, ampak komu pa se ne? Zna se postaviti zase in ni ji problem povedati, kaj je narobe. Nasploh je zelo super oseba, ki jo je prijetno imeti za prijateljico.

Zapisala: Zarja Šebenik, 9. a

Ljubezen na spletu

Piše: Urša Mati Djuraki

1. del

ON

Prvič sem jo zagledal na spletu v Kuala Lumpurju. V tisti neprijetni temni dvorani, prepolni ljudi, je sijala kakor sonce. Zasenčila je vse prehitro utripajoče luči v tem kaosu poskakujočih potnih teles, ob polivanju pijače in glasnih krikih DJ-ja, ob že neštetem poskusu mojih prijateljev, da bi me spravili na plesišče in ob glasno bolečem opominjanju moje glave, da potrebujem tišino in spanec, mi je kar naenkrat postalo vseeno za vse ... videl sem le njo.

Njo, njene kratke kostanjeve lase, rdečična lica, tople zelene oči, v katerih bi se kar utopil ... olivno zelena obleka, ki se je popolno skladala z njimi, in rožaste all starke, ki jih je nosila namesto visokih pet. In način, kako se je gibala po odbitem glasnem ritmu ... Vse na njej je izžarevalo srečo in neskončen užitek v trenutku in ko sem jo gledal, so vsi ti občutki, kot po nevidni vezi, priplavali vame. Naenkrat se jim je pridružilo še nekaj — sramežljivost, negotovost ... Gledala me je! Tista, prej nepremagljiva, razdalja med nama se je zdaj zdela skoraj nična. Na njenem obrazu se je zrcalilo vse, kar sem čutil: negotovost, pričakovanje, razburjanje in sreča. Kot bi se poznala od nekdaj. „Želim si, da bi lahko zamrznil ta trenutek, tukaj, zdaj in v njem živel za vedno.“ Kot Peeta, ki je te besede izrekel na strehi vadbenega centra za tribute dan pred 75. Igrami lakote v Kapitolu, bi dal vse na svetu, da bi lahko to storil. A noben trenutek ni več in tudi ta se je končal, ko me je prijatelj odvedel proti izhodu. Ves večer sem si želel, da bi lahko izginil stran iz tega hrupa in kaosa, zdaj pa bi najraje stekel nazaj, stekel k njej, ampak bili smo že pred hotelom in tudi, če bi si upal pobegniti učiteljem, najverjetneje ne bi našel poti nazaj tja.

Pred spanjem sem vse delal kot v transu. Nisem mogel pozabiti topline in svetlobe, ki je sijala iz njenih oči. Spomnil sem se fotografije avtomobila, ki sem jo posnel o Mercedes Benz muzeju v Stuttgartu. Na registrski tablici mu je pisalo LOST WORLD. Fotografiral sem ga, ker se mi je zdel kot sanjski prevoz v ta čisto tvoj izgubljeni skriti svet, kjer si lahko, kar si, se prepustiš domišljiji in kjer te nihče ne najde. V tistem čudovitem, a prekratkem trenutku, ko sva si zrla v oči, sem ugotovil, da avto ni edina pot v ta svet. Tja sva skupaj poletela skozi njene prelepe travnate oči in očitno sem se tam zadrževal še nekaj časa, tudi ko je moje telo zapustilo dvorano, saj sem se popolnoma ovedel, šele ko sem si zobe skoraj umil s šamponom.

ONA

Tisti dan sem se počutila bolje kot po navadi. Morda sem se končno privadila časovni razliki, morda je vplivala odsotnost mojih vedno preveč skrbečih staršev ali konec stresa zaradi tekmovanja, morda je bil eden tistih dni, ko se tudi prirojenem srčnim napadom ne ljubi delati zgage v telesu in mi greniti življenje. Ali pa preprosto dejstvo, da sem bila dejansko tu, v Kuala Lumpurju, in se počutila močnejšo in bolj živo kot kadarkoli prej. Kot vedno je bila učiteljica na plesu do mene preveč skrbna in zaščitniška. Potrebovala sem ogromno časa, da sem jo prepričala, da se danes zares dobro počutim in da zagotovo ne bom omedlela sredi plesišča, če me za kratek čas pusti plesati. Nisem se ji zlagala. Nisem omedlela sredi plesišča, ampak čisto pri izhodu. In vzrok je bil drugačen kot po navadi. Glasba je bila po mojem okusu in tudi luči so bile nekako nadležne, ampak še nikoli nisem tako uživala.

Prepuštila sem se gibanju in enkrat za spremembo sem se počutila normalno, živo, nisem bila le napa-ka vesolja, krhkosrčna skrb staršev ali učiteljev, nisem bila **TISTO** dekle, ki se vsem smili zaradi neumne negenske napake. Bila sem srečna v najglobljem delčku svojega bednega srca. Potem sem začutila nje-gov pogled. Očitno se mi je v telesu mučno povečala količina dopamina, saj sem imela poln trebuh metuljčkov — papillonus zhelodicus, kot jih je poimenovala hči dima in kosti — Karou. Videla sem samo njega. „Kakor hrepenenje, kakor upanje nekaj šepeta mi, naj približam se ...” Skozi zid premika-joča telesa sem si vtirala pot tja, k njemu, ko je nenadoma izginil. Razočarano, razburjeno sem se ozira-la okoli in že začela spraševati, ali si nisem vsega le domišljala, ko sem ga zagledala pri izhodu. Nekdo ga je vlekel za roko, njegove lepe, tako zelo žive, temne oči pa so nekaj iskale. Brez pomisleka sem ste-kla tja in ... in zagledala stvar, ki se je spominjam, je bil tisti znani občutek omotice, ki sem jo začutila ob pogledu na njegov zmeden, zaskrbljen, a vseskozi tako živ nasmeh, ki sem ga uzrla zadnji hip.

ON

Šele zjutraj sem se zares spomnil, kaj se je zgodilo prejšnji dan. Izgubljen v tistem sladkem sanjskem svetu nisem bil čisto prisoten, ko sem jo končno spet uzrl le korak stran, niti naslednji hip, ko se je nezavestna znašla v mojih rokah. Ves osupel in še vedno izgubljen sploh nisem zaznal, kdaj so mi jo vzeli iz naročja in me odpeljali v hotel. Zdaj, ko sem se spomnil, je bila želja in potreba, da jo najdem in se prepričam, ali je v redu, še milijonkrat večja kot prejšnjo noč.

Iskal sem jo ves dan: na kosilu, v dvorani, na hodnikih, tik pred začetkom prireditve... Ni je bilo. Kot bi se vdrla v zemljo. Nisem mogel misliti na nič drugega. Ko so me prijatelji veselo, ponosno trepljali, sem napol prisoten odšel na oder po medaljo.

ONA

Cel dan sem v mislih znova in znova podoživljala prejšnji večer. Ni in ni hotel oditi iz mojih misli... In zdaj je stal tam, na odru, le nekaj korakov od mene. Ujel je moj pogled in njegov obraz je kar zažarel. Približal se je... Obšla me je rahla omotica, zato sem zaprla oči in ukazala telesu, naj me vendar ne pusti na cedilu prav zdaj in nenadoma sem začutila dotik njegovih ustnic. Bil je nežen in topel in jaz sem se kar stopila vanj.

ON

Še vedno sem na ustih čutil njen bežni dotik, ko sva tekla skozi stranska vrata na hodnik in poiskala čisto skrit, čisto svoj izgubljeni svet. Tistih dveh čarobnih dni se spominjam, kot bi se zgodila včeraj, čeprav je od takrat minilo že nekaj mesecev. Že od prvega pogleda pa se mi zdi, kot da se pozna že od nekdaj. Takrat sem začel verjeti v ljubezen na prvi pogled in sorodne duše in v vse, kar sem kadarkoli prebral o ljubezni. Toda niti vse knjige na svetu te ne morejo pripraviti na srečo, ki jo občutiš, ko se te ljubezen dotakne. Ob sreči se seveda pojavi tudi žalost, želja po bližini in včasih nepremišljenost, ki je verjetno razlog, da sedim tu na letalu in letim čez pol sveta k njej. Že stotič si predstavljam, kako bo, ko jo bom zagledal. Še boljše, še bolj čarobno kot takrat prvič na plesu v Kuala Lumpurju ... če je to sploh mogoče.

Iz te lepe fantazije me predrami krik, ki se mu pridružijo drugi, in morda je med njimi tudi moj ...

TISTA

Seveda sem ljubosumna! Kdo pa ne bi bil? Ona je vedno v središču pozornosti, vedno vse skrbi zanjo, vedno je nekaj posebnega ... in to vse zaradi neke neozdravljive srčne napake. Ona pa niti ne prizna, da uživa v vsej tej pozornosti! Sicer ona ni nič posebnega. Dvomim, da bi jo kdo opazil, če bi bila zdrava. Pa še tista čudna fantovska pričeska in žabje oči. Sploh ni vredna besed.

Odkar pa so se vrnil s tistega tekmovanja v Aziji, jo imajo naenkrat vsi radi. Nekaj o tem, da je bila fuuuuul uspešna na tekmovanju in ne vem kaj ... čista sreča, če mene vprašaš. Pa še vsi fantje so kar naenkrat zatreskani vanjo, samo zato, ker ima fanta na drugem koncu sveta. Pffff! Po mojem sploh ne obstaja. Ona pa je kao neki čisto v oblakih in ne misli na nič drugega kot nanj. Mislim! Če pa to ni en pocukran ljubezenski roman! No, zdaj pa lahko uredim zanimivo predstavo. Njegovo letalo je strmoglavilo ... Ni preživelih... če ji sporočim novico in potem stečem k njej, bom imela lep razgled na zlomljeno srcece ... Hahaha ... Pa saj je vse skupaj itak izmišljotina. Hmmmmm ... Kje imam telefon?

ONA

Šele ko sem odložila telefon, sem se zavedla, kaj se je zgodilo ... Letalo ... mrtev ... strmoglavilo ... ni preživelih ... ni ga več ... mrtev ... MRTEV? Mrtev! Ne! Ampak ... ne on, ne on, ne on! Ne more! Ni res! Čutila sem žalost ... solze ... jezo ... solze ... vaza je padla in se razbila ... solze ... črepinje ... srce mi je bilo hitro ... hitreje ... prehitro ... in potem nisem čutila ničesar več.

...

(pretresljiva ljubezenska zgodba se nadaljuje še v naslednji številki)

BILO ME JE STRAH

Moja zgodba govori o pustolovščini, ki sem jo doživela s prijateljico Sašo. Ker živi v Novem mestu in jaz v Ljubljani, se ne vidiva velikokrat. Zato čas druga z drugo dobro izkoristiva.

Tako smo neke sobote jaz, mami in bratec odšli prespat k Sašini družini, ker sta moja in njena mamica najboljši prijateljici. Sašina mama in ona gresta vsak večer na zelo dolg sprehod. Takrat sva se pridružili še jaz in moja mami. Najprej smo hodile navzdol, kmalu pa je pot zavila levo in začele smo se spuščati. S Sašo sva bili nerazdružljivi. Pogovarjali sva se in se na ves glas smejali. Kmalu je odbilo devet. Bila je že čista tema. Imele smo svetilke. Takrat pa sem zagledala gnezdo, ki je padlo z bližnjega drevesa. S Sašo sva ga gledali in se spraševali, kako ga bova spravili nazaj. Takrat pa sem se spomnila, da sta mami odšli naprej. »GREVA,« sem tiho rekla. A bilo je prepozno. Nisva vedeli, kam sta odšli. V tej temi tudi Saša ni vedela, kam. Počasi sva začeli hoditi naprej in prišli sva do polja koruze. Kraj sva poznali, saj je že čisto blizu hiše. Tja velikokrat zahajava, ker je tiho in mirno.

Takrat pa je zapokalo in iz koruze je zakorakala temna postava z žareče rdečimi očmi. Lase ji je prekrivala črna kapuca. Na prstancu pa je nosil smaragdni kristal. Počasi je hodil proti nama. Srce mi je bilo kot še nikoli. Za nama je bila mlaka, ob straneh pa hiše. Hotela sem zakričati, a iz grla nisem mogla spraviti niti piska.

Takrat pa se je oseba obrnila stran od naju in odkorakala. Še nikoli se nisem tako oddahnila kot takrat.

Hitro sva se odpravili proti domu in ko sva že videli hišo, sta proti nama začeli hoditi dve osebi. Hitro sva smuknili med koruso, ki naju je spremljala s pogledom. Izza nerodnih podolgovatih glav koruze, sva opazovali osebi, ki sta se bližali. Ko sva ju videli že povsem jasno, sva ugotovili, da sta najini mami. In skupaj smo odšle proti domu.

Moj spis je domišljjski, ker bi v resnični situaciji ravnala drugače.

Maša Reberšak, 5. a

Režiser: Jaša Koceli
 Avtor: Lutz Hübner
 Igrajo: Asja Kahrmanović,
 Matevž Müller, Lena Hribar k. g.,
 Sara Gorše k. g., Jernej Čampelj k. g.
 Avtor glasbe: Miha Petric
 Avtor songov: Gašper Torkar
 Scenograf: Darjan Mihajlović Cerar
 Kostumografka: Branka Pavlič

Slika: Lutkovno gledališče Ljubljana

NELI NI VEČ

Učenci od 7. do 9. razreda smo si nekega novembrskega dopoldneva ogledali mladinsko gledališko predstavo Neli ni več, ki nas je navdušila s samo zgodbo, s kulisami, z glasbo in pa jezikom. Nekaj razmišljanj o predstavi si lahko preberete spodaj.

NELI NI VEČ (razmišljanje o predstavi)

V sredo smo si šli s šolo ogledat predstavo Neli ni več, ki me je s svojim naslovom pritegnila že na začetku.

Predstava govori o glasbeni skupini, ki si zelo želi nastopiti na glasbenem tekmovanju. Mlade člane glasbene skupine povezuje želja po uspešni karieri in seveda ljubezen do glasbe. Z glasbo izražajo svoja čustva; jezo in obup, kot tudi srečo in veselje. Ob njej se sprostijo in premagujejo vsakodnevne skrbi. Tu se opazijo tudi odnosi med prijatelji. Kitarist Dani je zelo optimističen in razigran. Je kakor lepilo, ki skupino drži skupaj, jih spodbuja in jim vliva upanje. Brez njega bi skupina kmalu propadla. Tina je izmed vseh najbolj zapostavljena, saj jo ostali sprejemajo kot skorajda nepomembno članico skupine. Opažena je le enkrat s strani Danija, ki jo pohvali, da dobro poje. Menim, da bi se morala Tina bolj postaviti zase, da ne bi več veljala za peto kolo. Tretja članica skupine je Neli, ki ostale, podobno kot Dani, povezuje s svojo energijo in ljubeznijo do glasbe. Glasbo ima rada tako zelo, da jo je pripravljena postaviti celo pred sebe. V predstavi zboli za nevarno boleznijo, kar najbolj prizadene njeno prijateljico Koro. Ta jo vsak dan obiskuje, ji pomaga in postane tudi njena največja zaupnica. Ostali Neli ne obiskujejo tako pogosto. Verjetno je to zato, ker se bojijo njene smrti in bolečine, ki jo bo ta prinesla. Nelin fant ta obup in strah izraža z igranjem ne bobne. Je prvi, ki se opogumi in Neli naravnost pove, kaj se dogaja. Člani skupine so bili prijatelji, vendar so imeli med sabo mnogo zamer, ki bi jih bilo treba razčistiti.

Izpostavljena je še ena tema, in sicer smrt. Na začetku Neline bolezni so prijatelji optimistični in se med sabo opogumljajo, da bo Neli sčasoma ozdravela. Ko pa se izkaže, da je Nelina bolezen veliko hujša, kot so mislili, se dobra volja umakne, nadomesti pa jo neprestan strah za Nelino prihodnost. Bolje bi bilo, če bi Neli stali ob strani in jo spodbujali, ne pa da so jo ves čas opominjali, da bo morda umrla. Navsezadnje ni potrebovala le osebe, ki bi jo v hipu ozdravila, ali nekoga, ki bi bil njen prijatelj le ko bi bila zdrava in dobre volje. Potrebovala je nekoga, ki bi bil z njo, ko bi padla in z njo ko bi znova vstala, nekoga, ki bi se veselil z njo, ko bi bila srečna, in jo držal za roko, ko bi bila žalostna.

Pojavi se tudi vprašanje, ali naj nadaljujejo z glasbeno skupino tudi med njeno odsotnostjo. Tu se strinjam z Danijem, ki je menil, da bi morali nadaljevati. Verjetno si ne Neli ne kdorkoli drug ne bi želel, da bi bili vsi, ki jih ima rad, kakor ujeti v času zaradi žalosti. Boljši način kot to je, da se premakneš naprej. Ko Neli na koncu umre, ostali sklenejo, da je ne bodo nikoli pozabili.

Predstava mi je bila všeč, ker odpira mnogo zanimivih tem, ob katerih bi se bilo vredno zamisliti in se iz njih nekaj naučiti.

Kaja Trontelj, 7. b

Neli ni več

»Neli ni več« je zgodba o bendu z imenom #hešteg, ki ga sestavljajo Neli, Jani, Danny, Kora in Tina. To so ambiciozni gimnazijci, ki so se prijavili na glasbeno tekmovanje in zanj trdo garali.

Zgodba govori o odraščanju, o različnih interesih in željah posameznikov v bendu in njihovem skupnem cilju, da bi njihov bend uspel. Med njimi se pletejo prijateljske in romantične vezi. Opazimo pa tudi egoizem in prevare. Njihova pevka Neli je zabavna punca, soustanoviteljica benda, ki pa nenadoma zboli za neozdravljivo boleznijo. Njena najboljša prijateljica je Kora, Nelin fant pa je Jan. Nekoč se je na vaji sredi petja Neli nenadoma zgrudila in padla na tla. Vsi prijatelji so jo v paniki obkrožili, se sklanjali nadnjo in jo budili. To se je potem zgodilo še nekajkrat. Neli je obiskala zdravnika in povedali so ji, da ima v glavi tumor. Za vse je bilo to pretresljiva novica. Neli je odšla v bolnišnico. V bendu so se morali spoprijeti s težavno odločitvijo, kdo bo pel namesto nje. Odločili so se, da bo pela Tina, a ona je želela o tem predhodno obvestiti Neli. Tina ni želela, da bi se Neli počutila odrinjeno in izdano. Kora je obiskala Neli v bolnišnici, da bi ji povedala, kaj so se dogovorili na vajah, a ji zaradi žalosti ni mogla. Ko se je Kora vračala domov, je srečala Jana, ki je bil na poti v bolnišnico, vendar pa do bolnišnice ni prišel, saj sta šla s Koro domov. Takrat sta prevarala Neli. Ko je Neli prišla iz bolnišnice, jo je že na prvi vaji začela boleti glava, zato je šla ven, na zrak. Nato so se začeli ostali člani benda prepirati, saj je Tina izvedela, da Neli ne ve nič o tem, da je ona na vajah pela namesto Neli. Potem sta Jani in Kora povedala, da sta enkrat spala skupaj, za kar Neli prav tako ni vedela. Medtem se je Neli počutila bolje in se je vrnila v sobo. Ker je njene prijatelje pekla vest, so ji povedali vse, kar se je zgodilo, medtem ko je bila v bolnišnici in se ji opravičili. Neli jim je oprostila, pod pogojem, da ji ne zatrjujejo, da je vse v redu. Vsi so se objeli in Neli je nekaj minut zatem umrla.

Zgodba se konča tako, da Neli nastop prijateljev opazuje z nebes in ugotovi, da so prijatelji nastop končali s pesmijo, ki so jo posvetili njej.

Verjetno je grozen občutek, ko izveš, da imaš neozdravljivo bolezen. Poiskati je potrebno moč in željo, da to bolezen skušaš premagati. Najtežje je, ko se moraš odpovedati stvarem, ki jih imaš najraje. To vse skupaj laže prenašaš, če imaš ob sebi ljudi, ki te imajo radi in jim lahko zaupaš, čeprav te kdaj prevarajo in se ti zlažejo.

Ariela Medved, 7. a

NELI NI VEČ

Pred kratkim smo s šolo odšli v gledališče, kjer smo si ogledali predstavo Neli ni več.

Predstava se je odvijala v nekakšni garaži, govorila pa je o ljubezni in smrti ter izgubi ljube osebe. Hešteg je bila običajna mlada skupina z odlično pevko, odbito kitaristko, zabavnim basistom in na trenutke čustvenim bobnarjem. Neli začne kar naenkrat med vajami padati na tla. Ko gre k zdravniku, pa izvejo, da ima tumor. Njeno življenje se obrne na glavo zaradi velike turneje ter izpitov, ki bodo kmalu. Odit mora v bolnico, kjer jo operirajo, a neuspešno, saj je tumor zrasel v velikana, ki noče več ven, kakor je rekla. Po operaciji se sprijazni s smrtjo in si zaželi, da uživa v preostanku življenja, a neuspešno, kajti izve za dve grozljivi zadevi. Izve, da je bend dobil novo pevko, a to je ni tako vznemirilo, kot da jo je njen fant prevaral z njeno najboljšo prijateljico. Neli so bili vsi do konca zvesti in ji niso lagali. Z njimi je vadila na vajah, a še pred turnejo jo je vzela smrt. Na turneji je pela nova pevka, a Neli so posvetili pesem. Vedeli so, da jih niti smrt ne more ločiti ter da bo za vedno v njihovih srcih.

Iz te predstave se lahko naučiš veliko stvari, med drugim tudi o ljubezni in smrti. Vsakemu je že kdo umrl in takrat smo žalostni in to prikazuje ta predstava. Predstava je pritegnila večino gledalcev v dvorani zaradi svojih napetih prizorov. Jaz sem predstavo doživel zelo čustveno in napeto. Predstava je bila tudi zelo dobro režirana. Bila je tudi barvita. Še posebej mi je ostal v spominu prizor, ko Neli umre. Bilo je fantastično doživetje, ki ga ne bom nikoli pozabil. Malo me je ta zgodba spominjala na mojo babico, ki mi je umrla pred osmimi leti, le da ona ni imela benda in tudi njena bolezen je bila drugačna. Zato je treba ceniti tiste ljudi, ki jih imaš rad in so ti blizu.

To je bilo čustveno potovanje v preteklost.

Vit Mekiš, 7. a

OGLED MUZIKLA MAMMA MIA

Pevci mladinskega pevskega zbora smo si v soboto, 17. 12. 2016, ogledali muzikal z naslovom Mamma Mia. Predstava je bila v Hali Tivoli, ta pa je bila tokrat odigrana že dvainosemdesetič. Vrhunski pevci in plesalci poslušalce vedno znova navdušijo. Tudi naš pevski zbor jih je pohvalil, predvsem nam je bil všeč ples. Po triurni predstavi smo imeli priložnost, da stopimo na oder in se fotografiramo z nastopajočimi ter jih kaj vprašamo. Vsem bo večer ostal v lepem spominu, nihče pa se ne bi branil ponovnega ogleda.

Hana Huth Lukšič, 9. a

PREDANA GLASBI, PLESU IN POTOVANJEM

Danes vam bom predstavila učenko Emo Knez, ki obiskuje 7. a razred, ima rada knjige ter zelo veliko potuje in se ukvarja z veliko stvarmi.

Kdaj si začela plesati sodobni ples?

Pred šestimi leti, najprej sem obiskovala pripravnico.

Vem, da tudi igraš klavir. Koliko časa že?

Od drugega razreda.

Kolikokrat na teden imaš vaje?

Dvakrat na teden po pol ure in enkrat na teden imam teorijo po pol ure.

Vem, da imaš sladkorno bolezen. Kdaj si izvedela, da jo imaš?

4. 1. 2013 je bila uradno potrjena. He he, v tretjem razredu.

Česa ne smeš jesti?

Vse lahko po malem, izogibati pa se moram ogljikovim hidratom in mastnim stvarjem, npr. pici.

Kako si sprejela svojo bolezen?

Sprva sploh nisem vedela, kaj to je, kasneje pa sem se hitro naučila upravljati z njo in zdaj mi gre kar v redu.

Kaj najbolj pogrešaš iz življenja pred boleznijo?

Hmmm, to, da lahko jem, kadar si nekaj zaželim. Da moram vsak dan jesti po urniku, me ubija.

Tudi potuješ rada, kajne?

Da, veliko potujemo z družino. Bila sem že v Afriki, Maroku, Etiopiji, Siriji, Sudanu, Izraelu, Islandiji, Tuniziji, na Zelenortskih otokih in seveda Braziliji. Zdaj pa bom odšla še v Pariz.

Katero potovanje pa se ti je najbolj vtisnilo v spomin?

Če bi se morala odločiti, bi bila izbira res težka, najverjetneje bi se odločila za Brazilijo.

Kaj pa se ti je v Braziliji najbolj vtisnilo v spomin?

Res zelo vroče vreme, topla voda (hmmmmm), pa neskončno dolge plaže in seveda najbolj znan karneval na svetu, ki poteka v Riu. Všeč pa mi je bila tudi brazilska hrana.

Najlepša hvala, da si si vzela čas za naš časopis.

Seveda bilo mi je v veliko čast.

1. Kaj delaš med prostim časom? Igram se na telefonu.
2. Česa si zelo želiš? Leteti z letalom v Francijo.
3. Kaj te najbolj skrbi? Da mi bodo v petih letih starši in stari starši umrli.
4. Ali imaš kakšno neuresničeno željo? Da, nisem dobila telefona in nismo šli lansko leto med krompirjevimi počitnicami v Francijo.
5. Kaj rada delaš? Igram Minecraft in gledam TV.
6. Kdaj se najbolje počutiš? Ko v šoli dobim petico.
7. Kaj želiš postati? Ne vem.
8. Ali imaš vzdevek? Ne.

Učenci se predstavijo

Spraševala: Lara Umek, 7. a

Ariela Medved

9. Ali imaš kakšnega idola/vzornika? Avril Lavigne in Eminem.

10. Ali imaš kakšen strah? Bojim se morske trave, ker mislim, da me bo potunkala.

11. Ali imaš hišnega ljubljence? Sladkovodne ribe.

Spraševala: Taja Petrovič, 7. a

Čokoladni kolački

ZA 12 POTREBUJEŠ :

- 2 plahtici zamrznjenega listnatega testa
- 1 jajce
- 1 jedilno žlico vode
- 200 gramov čokolade
- nekaj jedilnih žlic rjavega kristalnega sladkorja (tudi sladkor v prahu je dober)

RABIL BOŠ:

- Rezalnik za testo ali nož
- Vilice
- Valjar
- Skledica
- Čopič
- Pekač
- Papir za peko
- Merica

Priskrbi si odraslega v bližini!

Bučko v šoli učeno razlaga Janezku.

— A veš, kakšna je razlika med dedno osnovo in vplivom okolja?

— Ne vem.

— Če je otrok podoben očetu, je to dedna osnova, če pa je podoben sosedu, je to vpliv okolja.

Kaj je elektrika?

— Elektrika je edina oseba ženskega spola, ki se ne pusti otipavati.

PRIPRAVA:

1. Pripravi vse potrebno. Počakaj, da se listnato testo malo ohlaja.
2. Pečico segrej na 200 stopinj.
3. Povaljaj listnato testo, da postane približno še enkrat tako veliko.
4. Vsako plahtico razdeli na 6 kosov.
5. V skledo ubij jajce.
6. Prilij vodo.
7. Z vilicami dobro premešaj.
8. S čopičem premaži koščke testa.
9. Na koščke daj koščke čokolade in skrbno zavij z obeh strani.
10. Kolačke premaži z jajcem.
11. Potresi s sladkorjem.
12. Prosi odraslega, naj ti jih da v pečico.
13. Postrezi in dober tek.

Vit Mekiš, 7. a

Vir: Recepti za najmlajše

Tat vlomi v hišo in se razgleduje po sobi, kaj bi ukradel. Nenadoma zasliši: »Vidim te, vidim te in prav tako te vidi Jezus!«

Tat odreveni in previdno premeri sobo. Nikjer nikogar, zato se vrne k poslu. Takrat znova: »Vidim te, vidim te in prav tako te vidi Jezus!«

Tokrat nepridiprav malo bolje pregleda prostor. V kotu poleg okna zagleda z zavesami prekrito kletko in v njej papigo. Vlomilec olajšano: »Saj si samo papiga!« Papiga njemu: »Že mogoče, ampak Jezus je rotvajler!«

Župnik sprašuje Marto:

— Zakaj ste možu sredi maše primazali klofuto?

— Gospod župnik, iskreno se opravičujem, ampak dovolj mi je bilo, da me je pogledal vsakič, ko ste rekli: In reši nas vsega hudega!

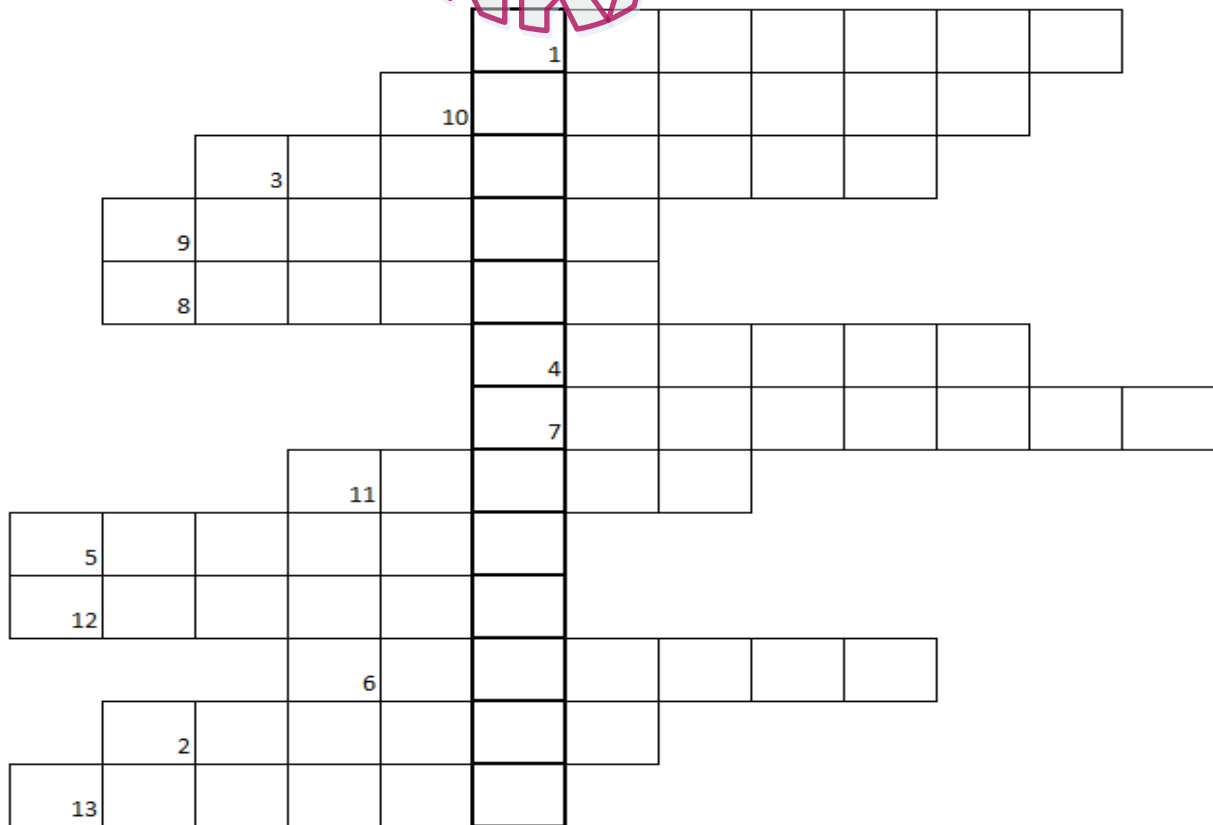
— Halo policija, povozil sem neko mačko.

— Vrzite jo v jarek in peljite dalje. Pa ne nadlegujte nas več s takimi klici.

— V redu. Kaj pa naj z njenim biciklom?

KRIŽANKA

Sestavila: Sara Osolnik, 7. b

1. Katera žival poleg kolibrijev in žuželk še srka nektar? Letijo ponoči!
2. S kom domnevajo znanstveniki, da se kiti glavači borijo, da dobijo okrogle rane (orjaškimi ...)?
3. Sladkovodni krokodil je (pridevnik) danes živeči plazilec.
4. Tukanov kljun je večji kot polovica njegovega (samostalnik).
5. Največji kit na svetu je kit ...
6. Kateri je večji indijski ali afriški slon?
7. Katere (pridevnik) jegulje se izležejo v Sargaškem morju, nato se selijo v evropske reke, kjer živijo, nato se gredo drstit v Sargaško morje?
8. Jegulje lahko potujejo po vodi in po čem še?
9. Rimska boginja ljubezni je tudi planet v našem osončju?
10. kateremu planetu je Merkur najbolj podoben?
11. Zjutraj vzide, zvečer zaide?
12. Katera je najvišja kopenska žival?
13. Slon je največja kopenska žival na (planetu)?

ŠOLSKA VEDEŽEVALKA FRANCKA BEVKOVIČ!

Vaša vprašanja o prihodnosti in težavah, s katerimi se soočate, lahko pošljete na moj e-mail: francka.bevkovic@gmail.com. Vedežujem iz kavne usedline, zelenega jabolka, kart UPS in mojih vsevidnih okroglih očal.

Spoštovana Francka!

Da ti ne bo dolgčas, ti pošiljam kviz. Obkroži črko pred pravilnim odgovorom in dobila boš dvobesedno geslo, ki se navezuje na astronomijo. Veliko sreče.

1. Kako hitro potuje svetloba?

A 30000 km /s S 300000km/s U 3000000000km/s V 3000km/s

2. Apolon je bog: L lune J veselja O sonca K glasbe

3. Kje poznajo mumificiranje? N Egipt O Grčija L Avstrija W na OŠ Franceta Bevka

4. Neandertalec je :Č vrsta človeka A tisti, ki stalno visi na FB-ju B vrsta pijače L tisti, ki ne zna jesti

5. Kdo je bil Einstein? C čarovnik J bil je kmet Č pilot E znanstvenik

6. Kje na svoji življenjski poti je sonce trenutno? V na pol svojega življenja L na pravi poti Z na koncu S na četrtini

7. Kako netopirji zaznavajo bližino objekta? S ušesi, nosom, toploto D z GPS N z jezikom in očmi E s kriki

8. Kakšna je nigerijska zastava? L sploh je nimajo I zeleno-bela M modra-rdeča V rdeča z lunjo in zvezdo

9. Katere so Disneyjeve risanke? S Sneguljčica, 100 in en dalmatincec V Alvin in veverički F Svet igrač J Ratatouillie

10. Katera je največja gora na svetu? T Mont Everest M Mont Rožnik U Mont Blanc S Mont Šmarna gora

11. Kaj je teleskop? L dolga klobasa E instrument za preučevanje oddaljenih teles M kraljeva igrača K naprava za merjenje vsehkov na FB-ju

12. Kaj potrebujejo tekači, da jim na štartu ne zdrsne ob odzivu?

N startne čevlje S mokro krpo M štartne bloke A brusilni papir

Pripravili: Taja in Lara, 8. a

GESLO: _____

Spoštovana Francka!

Med poukom sedim in ko učiteljica nekaj govori, moja roka pograbi svinčnik in začne čečkati po zvezku, najraje človečka, ki visi na vislicah, ali pa dinozavra, ki hrusta človečka. Ko dobi učiteljica moj zvezek in ga oceni, dobim vedno 1. Kaj naj naredim? **Objokanček, 7. razred**

Priporočam ti, da pri matematiki rišeš številke, pri slovenščini črke, pri glasbi note, pri angleščini nepravilne glagole, pri naravoslovju se lahko sprostiš in nadaljuješ z dinozavri, pri likovni umetnosti pa si daš duška. Tako boš imel vse predmete odlične. Kar se pa vislic tiče, se lahko vpišeš na izbirni predmet Vislice, ki ga najbrž imate na šoli.

VICI

Janezek z očetom gleda TV, pa naenkrat zmanjka elektrike, pa Janezek reče: »Spet se blondinke frizirajo.«

V pričakovanju Marijinega vnebovzvetja sosed odkriva streho. Gresta mimo soseda, pa prvi reče drugemu: »Zakaj pa sosed streho odkriva, a je nor?« Pa drugi odgovori: »Niti ne, njegovi ženi je ime Marija.«

Metalca kopja se pogovarjata pred tekmo.

— Danes se bom moral še posebej potruditi. Na tribuni je moja tašča.

— Kje pa sedi?

Štajerec vstopi v ljubljansko restavracijo in vpraša natakarja:

— Ali imate limonado?

— Žal ne.

— Kok to?

— Seveda, kokto pa imamo.

Na pogovoru za službo:

— V vašem življenjepisu piše, da ste izjemno hitri v računanju.

— Točno to.

— Koliko je 17 krat 28?

— 36.

— Ampak to ni niti približno točno.

— Je bilo pa hitro.

Mama zvečer:

— Otroci, čas je za spanje!

— Mami, saj nismo zaspani.

— Super. Potem pa pospravite sobo.

— Lahko noč, mami!

Tine vstopi v lekarno in vpraša:

— Imate prašek za bolhe?

— Imate psa ali mačko?

— Bolhe vendar.

V parku sredi Ljubljane se srečata klošarja.

Prvi: — Imaš kaj starega kruha za golobe?

— Ne, jaz jih jem kar brez kruha.

Dva norca gresta v imenu vseh bolnikov psihiatrične bolnišnice na direktorjev pogreb. Ko se vrmeta, ju drugi radovedno vprašajo, kako je bilo.

— Čudno, tako lepa muzika je bila, pa sva samo midva plesala.

— Dragi, se spomniš, da si spomladi za tri dni odšel na ribolov?

— Seveda, še zelo uspešen je bil.

— Ja, več kot uspešen, kajne.

— ???

— Danes je telefonirala neka riba in povedala, da pričakuje ribico.

Komandir pokliče k sebi v pisarno policista Jožeta, ki poleg dela v policiji doma skrbi za kmetijo. Pove mu za številne pritožbe občanov, saj da vedno smrdi po gnoju.

— Vsak dan se umijte s toaletno vodo, preden pridete v službo, tako da boste pregnali vonj po živini in gnoju! (mu je zaukazal komandir)

Čez nekaj dni je prišel Jože mimo komandirja, ko je tega vrglo na zadnjico od smradu.

— Zakaj me ne ubogate in se ne umivate s toaletno vodo?

— Saj sem poskusil, toda vedno, ko se hočem umiti, mi pade pokrov školjke na glavo!

Janez preverja Janezkovo inteligenco.

— Kaj neki nosi letéči zajec na hrbtu?

Janezek debelo gleda.

— Orla.

Zakonca na potovanju. Ko potujeta po dolini, nad katero se vzpenjajo mogočne gore, žena reče: »Dragi, kako lepo! Kar brez besed sem ostala!

Mož pravi: »Super, potem bova pa kar tu ostala!«

Narisal: Luka Aleksander Omahen, 7. b

Ura biologije, učiteljica predava o koleri:

— Pri koleri 9 od 10 obolelih trpi zaradi strašne driske.

Janezek: — A tisti deseti pa uživa?

Miran kontrolorju na vlaku pokaže vozovnico.

Kontrolor: — Oprostite, ampak kupili ste otroško karto.

Miran: — A vidite, gospod kontrolor, kako dolgo sem moral čakati na ta vlak?

Gorski vodnik skupini pohodnikov razlaga življenje v naravi, v gorah. Opozori jih na dve živali, ki ju lahko med pohodom srečajo, in sicer na kozoroga in gamsa. Končno se odloči, da jim pokaže, kako se živali oglašajo.

— Dragi, končno sem ugotovila, zakaj se redim!

— Le zakaj?

— Kriv je moj šampon, ki ga uporabljam, ko se tuširam. Ko si umivam lase, šampon teče po vsem telesu. Na njem pa zelo jasno piše: »Za dodatni volumen.«

— Lepo in kaj boš zdaj?

— Ne bom več uporabljala tega šampona in bom začela uporabljati čistilo za kuhinjo in posodo.

— Hmm. Zakaj pa?

— Na njegovi etiketi jasno piše: »Raztopi maščobe, ki jih je težko odstraniti.«

— Tako se oglašajo gamsi, reče, da dva prsta v usta in zapiska, tako kot kozorogi.

— Me pa res zanima, kako si prednje tace vtaknejo v usta! se oglasi ena od pohodnic.